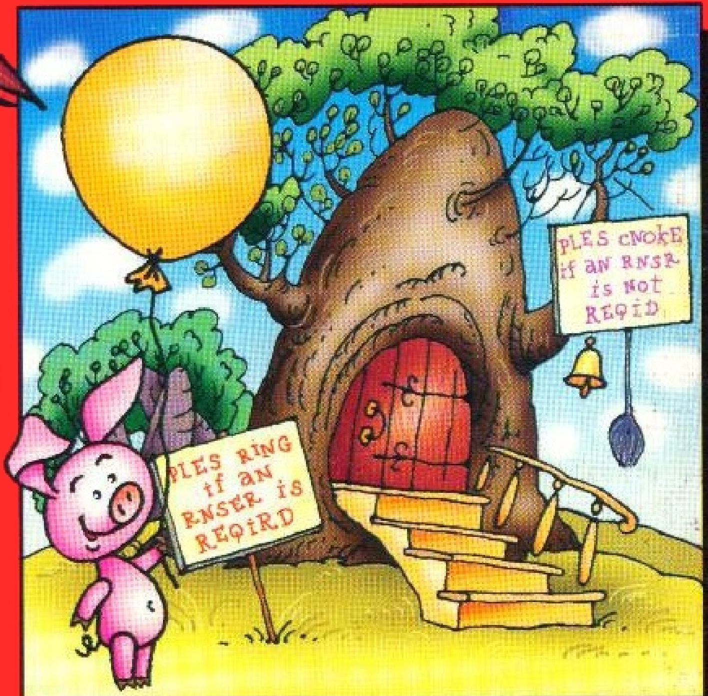

Alan Alexander Milne

WINNIE-THE-POOH

WINNIE URSULEŢUL
ALAN ALEXANDER MILNE

Romancier, dramaturg şi publicist englez, a trăit in perioada 1882—l956. A scris câteva piese de succes, printre care Drumul spre Dover. *Opera sa mai cuprinde eseuri umoristice, nuvele poliţiste, pamflete antirăzboinice, o autobiografie şi câteva scrieri pentru copii.*

Winnie Ursuleţul, *una dintre cele mai izbutite cărţi ale sale dedicate copiilor, a devenit o operă clasică a genului.*

Cuprins

PENTRU EA

MÎNĂ—N MÎNĂ VENIM,
CRISTOFOR ROBIN ŞI EU,
SĂ PUNEM ACEASTĂ CARTE ÎN POALA TA.
NU—I AŞA CĂ TE MIRĂ?
NU—I AŞA CĂ—ȚI PLACE?
NU—I AŞA CĂ—I TOCMAI CE—ŢI DOREAI?
FIINDCĂ—I A TA,
FIINDCĂ TE IUBIM.

PREFAȚĂ

Dacă ați mai citit cumva vreo carte des—pre Cristofor Robin, vă mai amintiţi, poate, că el a primit odată în dar o lebădă (sau poate Cristofor Robin a fost dat în dar lebedei, nu mai ştiu bine), căreia obişnuia să—i spună Pooh. Asta s—a întîmplat mai demult, şi cînd ne—am luat rămas bun de la lebădă, i—am păstrat numele, socotind că ea nu mai are ce face cu el. Astfel, Eduard Ursuleţul, mărturisindu—i lui Cristofor Robin că i—ar plăcea un nume deosebit, numai şi numai al lui, acesta i—a spus pe loc, cît ai clipi, Winnie Pooh[1]

Şi aşa i—a rămas numele. Acum c—am explicat cum stau lucrurile cu Pooh, le voi lămuri şi pe celelalte.

Nu poţi sta multă vreme la Londra fără să mergi la Grădina zoologică. Sînt oameni care iau Grădina zoologică de la început, adică de la „SPRE INTRARE", şi umblă cît pot de repede ca să treacă pe dinaintea fiecărei cuşti, pînă ajung la una numită „SPRE IEŞIRE". Dar oamenii cei mai simpatici se duc drept la animalul pe care—l iubesc mai mult şi se opresc acolo. De pildă, Cristofor Robin, cînd merge la Grădina zoologică, o porneşte glonţ spre Urşii Polari şi—i şopteşte ceva îngrijitorului — al treilea din stînga; îndată uşile sînt descuiate şi pornim prin coridoare întunecoase, şi urcăm scări abrupte, pînă ce, în cele din urmă, ajungem la o cuşcă anume. Cuşca—i deschisă şi din ea iese, tropăind, o blăniţă cafenie. Atunci Cristofor strigă fericit: „Ah, ursulache!" şi se repede în braţele lui. Ei, aflaţi că numele ursului cu pricina este Winnie, ceea ce arată cît de bine se potriveşte urşilor acest nume. Să vezi însă caraghioslîc! Nu ne aducem aminte dacă Winnie se pune după Pooh sau Pooh după Winnie. Am ştiut cîndva, dar am uitat...

Atîta apucasem să scriu, cînd Guiţ, Purceluşul,se uită în sus, spre mine, şi mă întrebă cu glasul lui piţigăiat:

— Şi cu mine cum rămîne?

—Dragă Guiţ — i—am răspuns — toată cartea—i despre tine.

—Ba şi despre Pooh ! guiţă el.

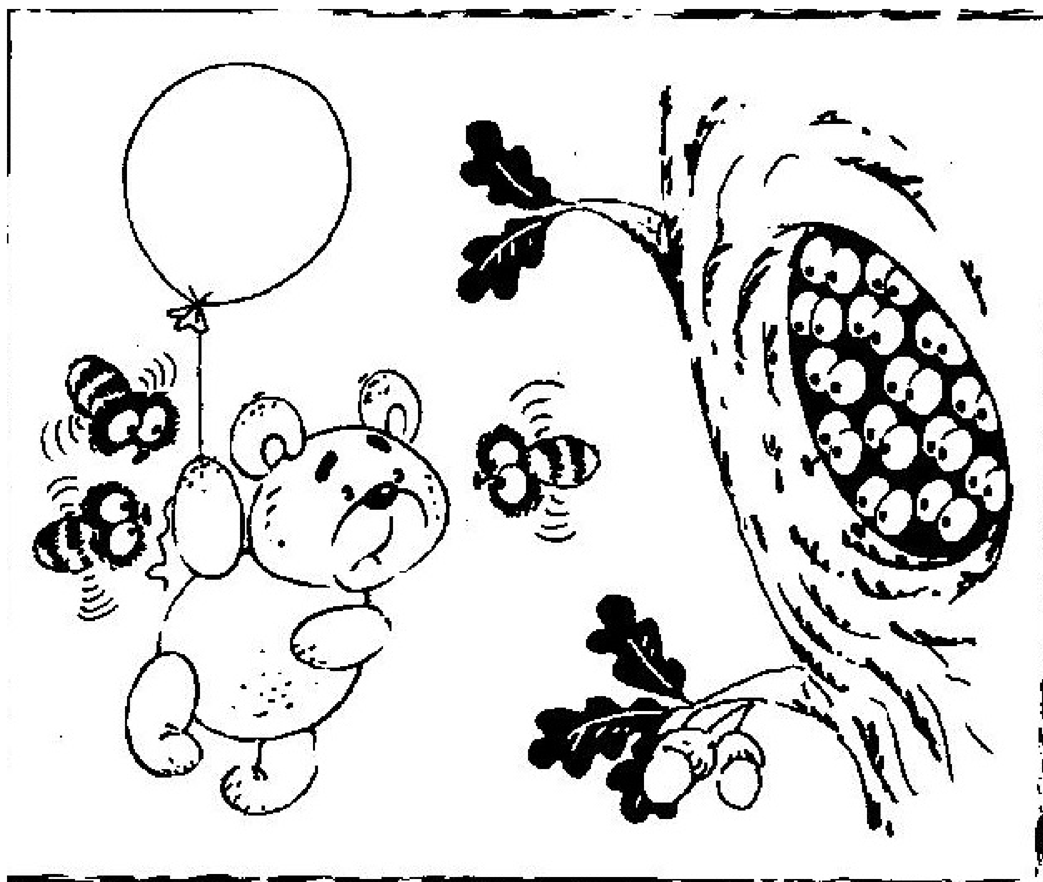
Vă daţi seama unde bătea. Era gelos fiindcă şi închipuia că Pooh va avea parte de o „mare introducere mare" numai pentru el. Pooh este favoritul nostru, nu mai încape îndoială, dar Guiţ are şi el calităţile lui, care—i lipsesc lui Pooh; căci nu—l poţi lua pe Pooh la şcoală, fără să te ştie toţi, pe cînd Guiţ e atît de mic, că poţi să—l bagi în buzunar. Şi e bine să—l ştii acolo cînd nu eşti prea sigur dacă 7 x 2 fac 12 sau 22. Cîteodată se furişează afară şi se uită ţintă în călimară și, în felul ăsta, a învăţat mai multe decît Pooh. Dar lui Pooh nici că—i pasă. „Unii au minte, alţii n—au — spune el — asta c şi n—ai ce—i face!!"

Și iată ea, toți ceilalţi s—au pornit ți ei să—ntrebe: „Dar cu noi cum rămîne?"

Aşa că cel mai bun lucru este să încetăm de a mai scrie prefeţe şi să dăm drumul la carte...

---

[1] *Se citeţ te Uini Pu.*

Capitolul I.ÎN CARE SÎNTEM PREZENTAŢI LUI WINNIE POOH ȘI CÎTORVA ALBINE, ÎNCEP SĂ SE DEPENE POVEŞTILE

Iată—l pe Eduard Ursuleţul coborînd scările în urma lui Cristofor Robin şi lovindu—se: poc! poc! poc! cu moalele capului de fiecare treaptă. Din cîte ştie el, ăsta—i singurul fel de a coborî scările. Uneori simte că trebuie negreșit să mai fie și altă cale și de bună seamă că ar afla—o dacă ar putea sa se oprească niţel din pocănit şi să cugete. Apoi simte, dimpotrivă, că; poate, nu se mai găseşte alta. Oricum, iată—l ajuns în capul scării, gata să vă fie prezentat:
Winnie Pooh
Cînd i—am auzit pentru prima oară numele, spus, aşa cum sînteţi gata să spuneţi voi:
—Păi eu credeam ca—i băiat!
—Şi cu — mi—a răspuns Cristofor Robin. Atunci mi—i poţi spune Winnie...
—Nici nu—i spun.
—Păi ziceai...
—El e Winnie—ăl—Pufos. Nu ştii ce înseamnă *ăl?*
—Aha, da, acum înţeleg — m—am grăbit să zic şi sper că şi voi aţi înţeles, deoarece asta—i singura lămurire pe care o veţi primi.

Uneori, lui Winnie Pooh îi arde de joacă, alteori însă vrea să stea liniştit, la gura sobei, şi să asculte o poveste. În seara asta...
—Ce—ar fi să spunem o poveste? zice Cristofor Robin.
—Ce poveste? întreb eu.
—N—ai putea să—i spui o poveste lui Win Pooh?
—Ba cred că da — răspund. Ce fel de poveşti îi plac?

—Despre el însuşi. Astea—i plac lui.
—Aha, pricep...
—Prin urmare, fii aşa de drăguţ...
—Am să—ncerc — am zis.
Și—am încercat.
....
A fost odată ca niciodată, demult, tare demult, cam vinerea trecută, cînd Winnie Pooh trăia într—o pădure, singur—singurel, sub numele de Sanders.

(Ce—nseamnă „sub numele"? întrebă Cristofor Robin.
—Înseamnă că numele lui era scris cu litere aurite deasupra uşii si că Winnie stătea dedesubt.
—Winnie Pooh nu prea era sigur că asta să însemne — mă lămuri Cristofor Robin.
—Acuma sînt — mormăi un glas.
—Atunci merg mai departe — am zis eu.)

Într—o zi, plimbîndu—se pe—afară, Winnie ajunse într—o poieniţă din mijlocul pădurii şi în mijlocul poieniţei se afla un stejar gros, iar din vîrful stejarului venea un zumzet puternic.

Winnie Pooh se aşeză la poalele copacului, îşi luă capul între labe şi începu să cugete. Mai întîi şi—ntîi îşi zise: „Zumzetul ăsta are un rost. Nu se iscă asemenea zumzet care să facă, aşa, zum—zum, fără nici o noimă. Dacă se—aude un zumzet, înseamnă că cineva zumzăie, şi singura pricină pentru care zumzăie, din cîte mă pricep eu, este fiindcă—i o albină". Apoi cugetă din nou timp îndelungat şi urmă: „Şi singurul rost al albinei, tot din cîte mă pricep eu, este să facă miere". Şi atunci se sculă în două labe şi spuse: „Şi singurul rost al mierii este s—o mănînc eu".

Şi iată că Winnie începu să se caţăre—n copac.

Și se căţăra, căţără, se caţără, şi cum se căţăra el aşa, îşi cînta un cântecel. Suna cam în felul următor:

E ciudat, aşa—i şi pace,
Mierea ursului îi place,
Zum şi zum fără—ncetare,
Mierea de ce—i bună, oare?...

Apoi se caţără niţel mai sus... şi iar mai sus... şi încă un pic mai sus... Între timp îi veni—n minte un alt cîntec:

Gîndeam: „Dacă ursii albine ar fi
Stupit, la poale, şi i—ar clădi,
De—ar fi urşii albine, şi nu altceva,
Toate treptele astea nu le—aş mai urca",.

Winnie se simţea cam obosit şi de aceea îngînă un cîntecel tînguitor. Dar iată—l aproape de ţintă şi, dacă ar fi stat pe cracă... Trosc!

—Ajutor! strigă Pooh, prăvălindu—se cu zece coţi mai jos, pe craca de sub el. Dacă n—aş fi... — zise el, săltîndu—se cu încă douăzeci de coţi pe craca următoare. înţelegi ce vream să fac — explică Winnie, venind de—a berbeleacul şi prăbuşindu—se pe—o altă creangă cu vreo treizeci de coţi mai jos — înţelegi ce vream să fac... Fără doar şi poate că era mai bine... — încuviinţă el în timp ce luneca foarte repede printre următoarele şase crengi. Cred că totul mi se trage... — încheie el, luîndu—şi rămas bun de la ultima cracă, învîrtindu—se de trei ori şi zburînd graţios într—un tufiş de grozamă — totul mi se trage din pricina poftei mele nesăţioase de a mînca miere. Aoleooo, ajutooor!...

Se tîrî afară din tufiş, îşi scoase ghimpii înfipţi în vîrful nasului şi căzu din nou pe gînduri. Şi prima fiinţă la care s—a gîndit a fost Cristofor Robin.

(— La mine ? ! se miră din cale—afară Cristofor Robin, abia îndrăznind să—şi creadă urechilor.
— Da, la tine.
Cristofor Robin nu mai rosti nici un cuvînt, dar făcu ochii mari, mari de tot, în vreme ce obrajii i se îmbujorau din ce în ce mai tare.)

Aşa că Winnie Pooh se duse drept la prietenul său Cristofor Robin, care locuia dincolo de o poartă

verde, în altă parte a pădurii.

—Bună dimineaţa, Cristofor Robin! îl salută el.

—Bună dimineaţa, Winnie Pooh — ai răspuns tu.

—Mă întreb dacă n—ai cumva la tine vreun balon?

—Balon?

—Da, mergeam pe drum şi—mi spuneam: „O fi avînd, oare, Cristofor Robin vreun balon?" Vorbeam de unul singur, cu gîndul la baloane, şi mă tot întrebam...

—Da' de ce—ţi trebuie un balon? l—ai întrebat tu.

Winnie Pooh se uită în jur să vadă dacă nu trage careva cu urechea, îşi duse laba la gură şi şopti încet de tot: *„Pentru miere".*

—Păi mierea doar nu se găseşte cu ajutorul balonului!

—Ba da — făcu Pooh.

Se nimerea bine, deoarece, cu o zi înainte, tu tocmai fuseseşi la o petrecere la prietenul tău Guiţ, unde vă jucaseţi cu baloane. Al tău era mare şi verde, iar unul din neamurile lui Iepurilă primise un balon mare albastru, pe care nu putuse să—l ia acasă, fiindcă Iepuraşul era prea mic. Aşa că le—ai adus tu acasă pe amîndouă, şi pe cel verde, şi pe cel albastru.

—Care din ele ţi—ar plăcea? l—ai întrebat pe Pooh.

Pooh îşi luă capul între labe şi chibzui cu grijă.

—Uite ce—i — zise el — cînd pleci cu balonul după miere, lucrul de căpetenie este să nu afle albinele că vii. Or, dacă ai un balon verde, ele îşi închipuie că eşti un crîmpei de copac şi nu te bagă—n seamă; dacă ai un balon albastru, îşi închipuie că eşti un petic de cer şi iar nu te bagă—n seamă. Se pune deci întrebarea: care din două e mai bun?

—Da' n—or să te vadă *pe tine* sub balon?! te—ai mirat tu.

—Poate da, şi poate nu — a răspuns Winnie Pooh. Cu albinele, nu se ştie niciodată. Se mai gîndi o clipă şi urmă: Am să—ncerc să arăt ca un nor mic, negru. Şi o să le păcălesc.

—Atunci e mai bine să iei balonul albastru — ai spus tu, şi aşa a rămas hotarît.

Prin urmare, aţi plecat amîndoi de—acasă cu balonul albastru şi tu, ca întotdeauna, ţi—ai luat cu tine şi puşca să fie. Winnie Pooh se îndreptă spre un loc foarte, foarte mocirlos, pe care—l ştia el, şi mi se tăvăli, şi mi se tăvăli pînă se făcu negru din creştet pînă—n tălpi. Apoi, după ce—aţi umflat balonul cît se putea de tare, iar tu şi Pooh îl ţineaţi amîndoi de sfoară, deodată tu i—ai dat drumul să zboare, şi Pooh pluti lin spre cer, şi rămase aşa, la aceeaşi înălţime cu vîrful copacului, cam la vreo douăzeci de coţi departe de el.

—Ura! ai strigat.

—Ce zici, nu—i grozav? ţipă Winnie Pooh către tine. Cu ce semăn?

—Semeni cu un urs care se ţine de un balon — ai răspuns tu.

—Cum, nu semăn cu un nor mic, negru pe cerul albastru? rosti îngrijorat Pooh.

—Nu prea.

—Ei bine, să nădăjduim că de—aici, de sus, totul pare altfel. Căci, aşa cum îţi spuneam, cu albinele nu se ştie niciodată.

Vîntul nu bătea ca să—l ducă mai aproape de copac, aşa că Pooh rămase pe loc. Putea să vadă mierea, putea să miroasă mierea, dar nu prea putea să ajungă la miere.

După cîteva clipe, te—a strigat din nou.

—Cristofor Robin! şopti el cit putu de tare.

—Ei!

—Mi se pare că albinele *bănuiesc* ceva!

—Cam ce?

—Nu ştiu. Dar ceva îmi spune că au o *bănuială.*

—Nu cumva cred că vrei să le iei mierea?

—Tot ce se poate. Cu albinele nu se ştie niciodată.

După un scurt răstimp de tăcere, Pooh strigă din nou către tine:

—Cristofor Robin!

—Da?

—Ai vreo umbrelă pe—acasă?

—Cred că da.
—Aş vrea să vii cu ea aici, să te plimbi de colo—colo si din cînd în cînd să te uiți sus ia mine şi să spui: „Eh, eh, parcă—parcă vine ploaia". Cred că dacă o să faci aşa, asta o să ne—ajute la inducerea în eroare a albinelor.
Atunci ai rîs în sinea ta: „Prost mai eşti, ursulică !" Însă n—ai spus—o cu glas tare, fiindcă prea îţi era drag, şi te—ai dus acasă după umbrelă.
—Ah, iată—te! strigă Winnie chiar în clipa cînd te—ai întors iar lîngă copac. începusem să mă neliniştesc. Mi—am dat seama că albinele sînt foarte—foarte bănuitoare.
—Să deschid umbrela? ai întrebat tu.
—Da, dar stai niţel. Trebuie să facem totul cu rost. Albina pe care trebuie s—o amăgim este Regina Albinelor. De—acolo, de jos, poți să vezi care—i Regina Albinelor?
—Nu.
—Păcat! Şi—acum, dacă tu umbli de colo—colo cu umbrela deschisă, spunînd: „Eh, parcă—parcă vine ploaia", o să fac şi eu aici ce pot, cîntînd un cîntecel al Norului, aşa cum ar cînta un nor... Hai, începe!
Aşadar, în timp ce tu te plimbai încolo şi încoace şi te întrebai dacă n—o să plouă, Winnie cîntă următorul cîntec:

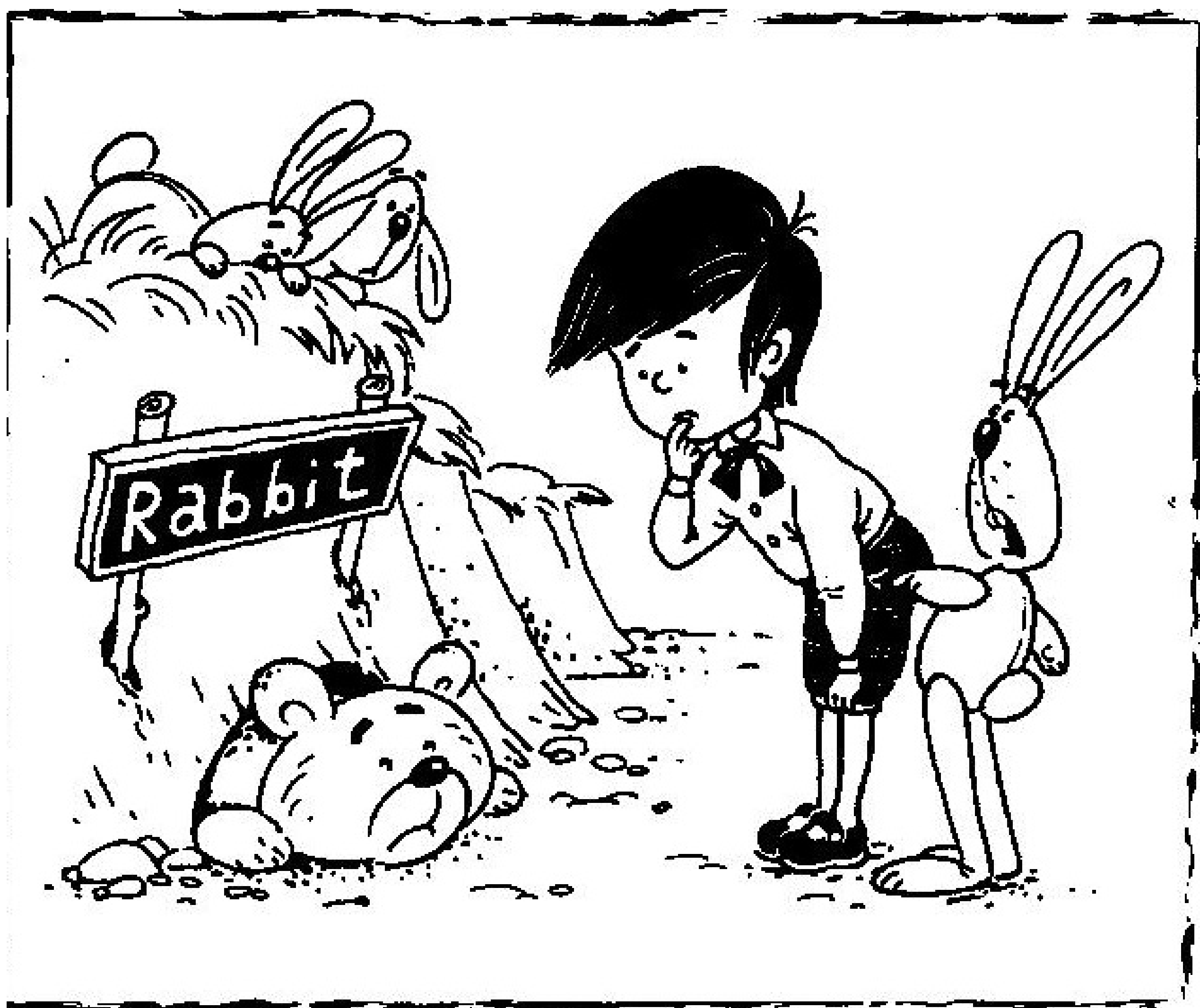
Ce plăcut să fii un nor
Plutind pe albastrul cer!

Fiecare norişor
Cîntă negreşit de zor.

Ce plăcut să fii un nor
Plutind pe albastrul cer!
Te simţi mîndru şi uşor
Cînd eşti micul norişor...

Albinele zumzăiau vîrtos, mai bănuitoare ca oricînd. Ba cîteva ieşiră din cuiburi şi prinseră a se roti primprejurul norului cînd acesta începu a doua strofă a cîntecului, iar o albină se aşeză o clipă pe nasul norului şi—apoi se înălţă din nou în văzduh.
—Cristofor... hei...Robin! strigă norul.
—Da? Ce—i?
—Am stat şi m—am gîndit şi am ajuns la o concluzie foarte importantă. Albinele astea sînt de alt soi.
—Nu zău?
—Da, da, de alt soi. Aşa că părerea mea este că nici mierea lor n—o fi prea de soi, ce zici?
—Oare?
—Nu, ascultă—mă pe mine, nu este. Cred deci c—am să cobor.
—Păi cum? ai întrebat tu.
La asta, vezi, Winnie Pooh nu se gîndesc. Dacă dădea drumul la sfoară, avea să cadă — buf! — şi lucrul acesta nu—i prea venea la socoteală. Chibzui, aşadar, multă vreme şi—apoi spuse:
—Cristofor Robin, trebuie să împuşti balonul cu puşca ta. Ţi—ai luat puşca?
—Sigur c—am luat—o — ai răspuns. Dar că fac asta, se strică balonul — ai mai spus tu.
—Iar dacă *nu faci* asta — a grăit Pooh o să trebuiască să—i dau drumul şi—o să mă stric *eu.*
Cînd ţi—a vorbit aşa, ai înţeles cum stau lucrurile, ai ochit cu grijă balonul şi—ai tras.
—Au ! urlă Pooh. N—am nimerit? l—ai întrebat. Ba ai nimerit, dar nu balonul — mormăi Pooh.
—Îmi pare rău — ai zis tu şi—ai tras din n o u, iar de astă dată ai nimerit la ţintă.
Aerul ieşi încet din balon şi Winnie Pooh se lăsă uşor la pămînt. Dar într—atît îi înţepeniseră braţele, deoarece ursulică ţinuse de loara balonului, încît a stat cu ele în sus mai bine de—o săptămînă şi, ori de cîte ori o muscă i se aşeza pe nas, Winnie trebuia să sufle ca s—o gonească. Şi cred — nu sînt încă sigur — că de aceea i s—a spus Pooh!
....
—Aşa se sfîrşeşte povestea? întrebă Cristofor Robin.
—Una din ele. Mai sînt şi altele.

—Despre Pooh şi despre mine?
—Şi despre Guiţ, şi despre Iepurilă, şi despre voi toţi. Nu le ţii minte?
—Ba le ţin, dar mai tîrziu, cînd încerc să—mi aduc aminte, uit.
—Ziua aceea cînd Pooh şi Purceluşul au încercat să—l prindă pe Lilifant...
—Da' nu l—au prins, nu—i așa?
—Nu...
—Pooh nici n—ar fi putut, fiindcă n—are minte. Dar eu l—am prins?
—Ei, asta face parte din poveste. Cristofor Robin încuviinţă dînd din cap.
—Eu mi—aduc aminte — spuse el — însă Pooh nu—şi aminteşte prea bine şi de aceea i—ar plăcea să i—o mai povesteşti o dată. Abia atunci devine o poveste adevărată, nu—i numai o amintire.
—Aşa cred şi eu — i—am răspuns.
Cristofor Robin oftă din adîncul pieptului, ursuleţul de un picior şi o porni spre uşă, tîrîndu—l pe Pooh după el.
La uşă se—ntoarse spre mine şi mă întrebă:
—Vii să vezi cum fac baie?
—S—ar putea — i—am răspuns.
—Nu l—am rănit cînd am tras în el, nu—i aşa?
—Nici un pic.
El încuviinţă dînd din cap şi ieşi. O clipă mai tîrziu l—am auzit pe Winnie Pooh, poc! poc!poc! urcînd treptele în urma lui Cristofor.

Capitolul II.ÎN CARE POOH S—A DUS ÎN VIZITĂ ŞI A AJUNS LA STRÎMTOARE

Eduard Ursuleţul, cunoscut de prieteni sul numele de Winnie Pooh, sau mai pe scui Pooh, se plimba într—o zi prin pădure, fredonînd de unul singur, mîndru nevoie mare. Compusese cîntecelul chiar în dimineaţa aceea, în timp ce—şi făcea exerciţiile de întărire înaintea oglinzii. Tra—la—la, tra—la—la pe cînd şe—ntindea cît putea, şi—apoi, tra—la—la, tra—la—o! vai! la... pe cînd se apleca încercînd să atingă cu mîinile vîrful degetelor de la picioare.

După ce—a băut cafeaua cu lapte și l—a tot spus, o dată și încă o dată,pînă l—a învățat pe de rost, iar acum îl fredona de la început pînă la sfîrșit cum se cuvine. Suna cam așa:

Tra—la—la, tra—la—la
Tra—la—la, tra—la—la,
Ram— tam—tirli— tam—tu m— tam
Tirli—tam, tirli—tam
Tirli—tam, tirli—tam
Ram— tam— tam— tirli— tam...

Aşadar, fredona melodia asta şi se plimba voios, întrebîndu—se ce fac ceilalţi şi cam cum te simţi cînd eşti cineva, cînd deodată ajunse la o movilită de nisip, în care văzu o gaură.

—Aha ! zise Pooh (Ram—tam—tam—tirli—tam!) Dacă mă pricep cît de cît la ceva, gaura asta înseamnă Iepurilă, iar Iepurilă înseamnă cineva care să—mi tină tovărăşie, si tovărăşie înseamnă *Mîncare* şi *Cineva care să asculte cum fredonez* şi aşa mai departe... *Ram—tam—tam—tirli—tam!* Prin urmare, se aplecă, vîrî capul în gaură şi strigă:

—E cineva acasă?

Din gaură se auzi deodată un tîrşîit de paşi. Apoi tăcere.

—Am întrebat dacă e cineva acasă? strigă Pooh în gura mare.

—Nu! răspunse un glas, apoi adăugă: Nu trebuie să zbieri aşa. Te—am auzit destul de bine şi prima oară.

—Ei, drăcie! se necăji Pooh. Nu—i chiar nimeni aici?

—Nimeni.

Winnie Pooh îşi scoase capul din gaură, cugetă o clipă şi—şi împărtăşi acest gînd: „Trebuie să fie cineva aici de vreme ce acest cineva a spus: «Nimeni»".

Aşa că vîrî din nou capul în gaură şi zise:

—Sal'tare, Iepurilă, tu eşti?

—Nu — răspunse Iepurilă, de data asta cu altă voce.

—Păi ăsta nu—i glasul lui Iepurilă?

—Nu cred — rosti Iepurilă. N—ar trebui sa fie.

—Aha! spuse Pooh.

îşi scoase capul din gaură, mai stătu puţin pe gînduri şi, vîrîndu—l înapoi, grăi:

—Vă rog, sînteţi drăguţ să—mi spuneţi unde—i Iepurilă?

—S—a dus la prietenul său Pooh Ursuleţul, un foarte bun prieten al lui.

—Păi ăla sînt eu ! strigă Pooh, uimit din cale—afară.

—Care eu? Pooh Ursuleţul.

—Eşti sigur? întrebă Iepurilă, şi mai mirat.

—Cum nu se poate mai sigur — zise Pooh.

—Aşa mai merge. Poftim, intră!

Atunci Pooh, tot împingînd, şi împingînd, şi împingînd, îşi croi drum prin gaură şi, în cele din urmă, se pomeni înăuntru.

—Într—adevăr, ai avut dreptate — spuse Iepurilă, măsurîndu—l din cap pînă—n picioare. Tu ești. Mă bucur că te văd.

—Păi cine credeai că e?

—Ei, nu eram sigur. Ştii cum c în pădure. Nu poţi primi în casă pe *oricine.* Trebuie să fim *prevăzători.* Ce zici de—o îmbucătură?

Lui Pooh îi plăcea să ciugulească cîte ceva pe la 11 dimineaţa şi tare se mai bucură cînd văzu că Iepurilă scoate farfuriile şi cănile. La întrebarea lui Iepurilă: „Miere sau lapte condensat cu pîine?" se simţi atît de voios, încît răspunse: „Din amîndouă", dar apoi, ca să nu pară lacom adăugă: „Cît despre pîine, nu te osteni, rogu—te..." Şi o bună bucată de vreme nu mai rosti nici vorbă... pînă cînd, în cele din urmă, fredonîndu—şi singur cu glas cam încleiat, se sculă, strînse cu căldură laba lui Iepurilă şi puse că trebuie să plece.

—Trebuie? întrebă Iepurilă, politicos.

—De — răspunse Pooh — aş putea să mai

Iau puţin dacă... dacă tu... — şi încercă din răsputeri să privească cu tîlc spre cămară.

—La drept vorbind — grăi Iepurilă — tocmai mă pregăteam şi eu să ies.

—Ei bine, atunci plec. La revedere!

—La revedere, dacă eşti sigur că nu mai vrei...

—Mai este? întrebă grăbit Pooh. Iepurilă luă capacele de pe castroane şi rosti sec:

—Nu, nu mai este.

—Mi—am închipuit eu — oftă Pooh, clătinînd din cap. Ei, la revedere, trebuie să plec.

Şi începu să se caţăre ca să iasă din gaură. Si prinse cu labele dinainte, împinse cu labele dinapoi şi într—o clipită îşi scoase iar nasul ni aer liber... apoi urechile... apoi labele din lată... apoi umerii... apoi...

—Aoleu ! Ajutor! se văicări Pooh. Mai bine mă—ntorc. Ei, drăcie! urmă el. Va trebui să—i dau înainte. Nici aşa nu merge! strigă el iar. Ah, ajutooor... fir—ar să fie!

În acest timp, Iepurilă vru şi el să plece la plimbare, dar, găsind uşa din faţă blocată, ieşi pe uşa din dos, înconjură casa, se apropie de Pooh şi se uită la el.

—Hei, ce—i cu tine, ai rămas înțepenit? îl întrebă.
—Nu—u — răspunse Pooh cu nepăsare. Stau doar aşa. Mă gîndesc şi—mi fredonez ceva.
—Haide, întinde laba.
Pooh Ursuleţul întinse o labă şi Iepurilă trase, şi trase, şi trase...
—Au ! se vaită Pooh. Mă doare!
—Ce mai calea—valea, adevărul este că te—ai înțepenit —spuse Iepurilă.
—Aşa se—ntîmplă cînd uşa de la intrare—i destul de largă — grăi Pooh, supărat.
—Ba aşa se—ntîmplă cînd mănînci prea mult — i—o întoarse aspru Iepurilă. Mi—am dat eu seama la timp — urmă Iepurilă — dar am tăcut şi n—am vrut să spun că unul dintre noi înfulecă prea mult — urmă el — ştiind că nu eram eu acela — încheie el. Ei, în sfîrşit, am să mă duc să—l aduc pe Cristofor Robin.
Cristofor Robin locuia la celălalt capăt al pădurii şi, cînd se—ntoarse împreună cu Iepurilă şi văzu partea de sus a lui Pooh, spuse: „Ursuleţ prostuţ!" cu un glas atît de drăgăstos, încît cu toţii se simţiră iar însufleţiţi de speranţă.
—Tocmai mă gîndeam — grăi Winnie, trăgînd uşor aer pe nas — că Iepurilă nu va mai putea niciodată să se folosească de uşa de la intrare. Şi mi—ar veni foarte greu... — zise el.
—Şi mie — întări Iepurilă.
—Să nu se mai folosească de uşa de la intrare?! se miră Cristofor Robin. Dar fără îndoială că o va mai folosi!
—Sigur că da — zise Iepurilă.
—Dacă nu te putem trage afară, dragă Pooh, te—am putea împinge înăuntru.
Iepurilă îşi scarpină gînditor mustăţile şi zise că Pooh, odată împins înăuntru, rămîne înăuntru şi, fireşte, nimeni nu—i mai bucuros decît el să—l vadă pe Pooh, dar oricum, unora le e dat să trăiască în copaci, iar altora sub pămînt, şi...
—Vrei să spui că n—o să mai ies niciodată de aici? îl întrebă Pooh.
—Vreau să spun — lămuri Iepurilă — că, după ce—ai ajuns pînă aici, ar fi păcat să pierzi ce—ai cîştigat.
Cristofor Robin încuviinţă dînd din cap.
—Atunci nu ne rămîne decît un singur lucru de făcut — hotărî el. Va trebui să aşteptăm pînă ai să slăbeşti din nou.
Şi cît o să dureze? întrebă Pooh, îngrijorat.
—Cam o săptămână, cred eu.
Păi cum o să stau aici *o săptămînă?* De stat, poţi sta foarte bine, ursuleţ prostuţ! Mai greu e să te scoatem afară, O să—ţi citim — spuse Iepurilă, vesel. Şi să nădăjduim că n—o să ningă — mai adăugă el. Şi ţinînd seama, dragă prietene, că ocupi o bună parte din casa mea, te—ar supăra dacă folosesc labele tale dindărăt ca să—mi atîrn prosoapele? Fiindcă tot stau degeaba, nu—i aşa, ar fi foarte nimerit să atîrn prosoapele de ele.
— O săptămînă! mormăi Pooh, posomorît. Şi cum o să iau masa?
—Mă tem că n—o să fie nici un fel de masă — spuse Cristofor Robin — fiindcă trebuie să slăbeşti repede. În schimb, o să—ţi citim.
Ursul începu să ofteze, dar îndată îşi dădu seama că nu poate, fiind strîns ca—n chingi; şi o lacrimă i se rostogoli din ochi cînd rosti:
—Atunci, v—aş ruga să fiţi buni şi să—mi citiţi o carte care să mă îmbărbăteze, una care să ajute şi să aline un urs înţepenit, ajuns la mare strîmtoare.
Aşadar, timp de o săptămînă, la capătul dinspre miazănoapte al lui Pooh, Cristofor Robin citi o atare carte, iar Iepurilă îşi atîrnă rufele la capătul dinspre miazăzi... Şi la mijloc, Winnie simţea cum se subţiază din ce în ce mai mult. La sfîrşitul săptămînii, Cristofor Robin spuse:
—Acum!... Şi îl apucă pe Pooh de labele faţă, în vreme ce Iepurilă îl cuprinse de mijloc pe Cristofor Robin, iar toate rudele şi prietenii lui Iepurilă se prinseră de acesta şi cu toţii se opintiră împreună şi traseră.
Multă vreme Pooh zise doar „Au!" şi „Ah!". Apoi deodată zise „Hop!", de parcă ar fi sărit dopul unei sticle. Şi Cristofor Robin, şi Iepurilă, şi toţi prietenii, şi toate rudele lui Iepurilă căzură pe spate cu picioarele în sus.., şi peste ei se pomeni Winnie Pooh... liber.
Dînd din cap în chip de mulţumire către prietenii săi, Winnie îşi continuă plimbarea prin pădure,

fredonîndu—şi mîndru cîntecul.
Cristofor Robin privi drăgăstos în urma lui şi—şi zise: „Ursuleţ prostuţ!"

Capitolul III. ÎN CARE POOH ȘI GUIŢ SE DUC LA VÎNĂTOARE ȘI SÎNT CÎT PE CE SĂ PRINDĂ O *NEBĂSTUICĂ*

Guiţ locuia într—o casă foarte mare în mijlocul unui fag, iar fagul se afla în mijlocul pădurii, iar Guiţ trăia în mijlocul casei. Alături de casa lui se găsea o bucată de scîndură spartă pe care scria *Trecerea O.* Cînd Cristofor Robin îl întrebă pe Guiţ ce fi însemnînd asta, el îi spuse că aşa—l chema pe bunicu său şi că acest nume a fost purtat că din vremi străvechi de familia sa. Cristofor Robin se arătă neîncrezător, zicînd că nu poate să te cheme *Trecerea O,* dar Guiţ susţinu sus şi tare că, dimpotrivă, se poate, de vreme ce aşa se numea bunicul lui; ba mai mult, că asta era o prescurtare pentru *Trecerea Opriş,* care, la rîndu—i, era prescurtarea de la *Trecerea Oprişan.*

Bunicu—său avusese şi el două nume pentru azul că ar fi pierdut unul: Trecerea, după urnele unui unchi, iar Oprişan după Trecerea.

—Şi eu am două nume — zise în treacăt Cristofor Robin.

—Ei, ce mai vrei, o dovadă în plus — rosti biruitor Guiţ.

Într—o zi frumoasă de iarnă, pe cînd Guiţ mătura zăpada din faţa uşii de la intrare, ridică întîmplător ochii şi—l văzu pe Winnie Pooh. Pooh se tot învârtea pe loc, în jurul aceluiaşi punct, cu gîndul aiurea, iar cînd Guiţ îl strigă, el îşi văzu de treabă fără a rosti un cuvînt.

—Hei, ce faci acolo? îl întrebă Guiţ.

— Vînez — răspunse Pooh.

—Ce vînezi?

—Urmăresc ceva — îl încredinţa cu hotărîre Winnie Pooh.

—Urmăreşti... ce anume? zise Guiţ, venind ai aproape.

—Asta mă—ntreb şi eu. Mă—ntreb şi eu ce nume?
—Şi ce crezi că ai să—ţi răspunzi?
—Va trebui să aştept pînă îl voi prinde—l lămuri Winnie Pooh. Ia priveşte! şi—i arătă cu degetul pămîntul dinaintea lui. Ce vezi acolo?
—Urme — spuse Guiţ. Urme de labe. Şi scoase un guiţat. O! Pooh! Crezi că—i,., un... o... nebăstuică?
—S—ar putea — fu de părere Pooh. Uneori e, alteori nu e. Cu urmele astea de labe, nu poţi să ştii niciodată.
Rostind aceste puţine cuvinte, porni mai departe în urmărirea vinarului, şi Guiţ, după ce—l privi cîteva clipe, fugi după el. Winnie Pooh se opri pe neaşteptate şi se aplecă deasupra urmelor, plin de nedumerire. Ce s—a întîmplat? întrebă Guiţ.
—Foarte ciudat — răspunse Ursuleţul. Mi se pare că acum sînt două animale. Primul cine ştie ce—a fost — e însoţit de un altul cine ştie ce este — şi amîndoi merg acum împreună. Vrei să vii cu mine, Guiţ, în caz că ar fi vorba de nişte animale duşmănoase?
Guiţ se scarpină foarte drăgălaş după ureche şi spuse că n—are nici o treabă pînă vineri si că ar fi tare încîntat să—l însoţească dacă e vorba de o nebăstuică.
—Vrei să zici dacă sînt două nebăstuici — rosti Winnie Pooh şi Guiţ răspunse că, oricum, el tot n—are nici o treabă pînă vineri.
Aşa că o porniră împreună. Pe acolo se afla un mic desiş de pini şi se părea că cele două nebăstuici, dacă asta erau, i—ar fi dat ocol. Aşa că Pooh şi Guiţ o luară şi ei jur—împrejulul desișului, după ele. Guiț își trecea timpul povestindu—i lui Pooh ce făcuse bunicul său, *Trecea O*, ca să scape de înțepeneala cu care se alesese de pe urma vînătorii, căci bunicul său, *Trecerea O,* suferise la bătrîneţe de gîfîială, precum şi multe alte lucruri interesante; iar Pooh se întreba în sinea lui cam cum arată un bunic şi dacă nu cumva ei urmăreau acum doi bunici, iar în caz că aşa stăteau lucrurile, dacă îi este îngăduit să—l ia pe unul dintre ei acasă şi să—l păstreze şi cam ce—o să spună Cristofor Robin. Şi urmele se zăreau mai departe înaintea lor... Deodată, Winnie Pooh se opri şi arătă, tulburat, în faţa lui: —Ia te uită!
—Ce? întrebă Guiţ, sărind în sus. Apoi, ca să nu pară că s—a speriat, mai sări de trei ori încoace şi încolo, ca şi cum ar fi făcut un exerciţiu de gimnastică.
—Urmele! strigă Pooh. *Un al treilea animal s—a alăturat celorlalte două.*
—Pooh! se repezi Guiţ. Crezi că—i încă o nebăstuică?
—Nu. — răspunse Pooh — fiindcă urmele le deosebesc. Ori sînt două nebăstuici şi o nebăstuică, dacă asta o fi, sau două nevăstuici şi o nebăstuică, dacă asta este. Hai să le urmărim mai departe.
Aşa că—şi continuară urmărirea, însă niţel am neliniştiţi la gîndul că cele trei animale ar avea intenţii duşmănoase. Iar Guiţ ar fi dorit tare mult ca bunicul său *T. O* să fi fost acolo în loc să fie în altă parte, în timp ce Pooh se gîndea ce bine ar fi dacă l—ar întîlni pe neaşteptate pe Cristofor Robin; dar aşa, numai din întîmplare, şi asta doar pentru că ținea atît de mult la el. Şi—apoi, deodată, Winnie Pooh se opri din nou şi—şi linse vîrful nasului pentru a şi—l răcori, deoarece îl treceau nădușelile şi se simţea mai neliniştit ca oricînd. *Acum erau patru animale înaintea lor!*
—Vezi Guiţ! Priveşte urmele lor! Trei parcă ar fi nebăstuici şi una parcă ar fi nebăstuică. *Altă nebăstuică li s—a alăturat.*
Şi chiar aşa părea să fie. Dovadă: urmele, încrucişîndu—se ici, amestecîndu—se colo, dar din cînd în cînd se desenau destul de limpede urmele a patru perechi de labe.
—Cred — zise Guiţ, după ce—şi linse şi el vîrful nasului şi băgă de seamă că lucrul acesta te—mbărbătează prea puţin — cred că mi—am adus aminte de ceva. Mi—am adus aminte de un lucru pe care am uitat să—l fac ieri şi n—o să—l mai pot face mîine. Deci cred că voi fi într—adevăr nevoit să mă—ntorc si să—l fac acum.
—Lasă că—l facem după—masă şi vin şi eu cu tine — zise Pooh.
—Nu—i ceva ce poţi face după—masă — dădu iute Guiţ cu gura. E o treabă ce trebuie făcută negreşit dimineaţa, care trebuie îndeplinită numai dimineaţa şi, dacă—i cu putinţă, între orele... Cît să fie ceasul?
—Aproape douăsprezece — răspunse Winnie Pooh, uitîndu—se la soare.
—Cum ziceam, între orele douăsprezece şi douăsprezece şi cinci. Aşa că, fără supărare, scumpul meu Pooh, iartă—mă că... Asta ce mai e?
Pooh privi spre cer şi, auzind un nou fluierat, se uită printre crengile unui stejar stufos i—l zări pe—un bun prieten al său.
—E Cristofor Robin! strigă el.
—Ei, atunci totu—i în ordine — grăi Guiţ. Cu el ai să fii în siguranţă. La revedere! Şi, ropăind, o rupse la

fugă spre casă cît putu de repede, foarte bucuros să se vadă din nou în afară de orice primejdie.

Cristofor Robin coborî încet din copac.

—Ursuleţ prostuţ — spuse el — ce—ai făcut? întîi ai ocolit singur de două ori desişul, apoi Guiţ a alergat după tine şi amîndoi aţi înconjurat locul încă o dată, iar pe urmă v—aţi învîrtit în jurul desişului pentru a patra oară...

—Stai puţin — zise Winnie Pooh, ridicînd laba.

Şi se aşeză să cugete, şi căzu adînc, adînc pe gînduri, atît cît putea el să cadă. Apoi puse laba în una din urme... se scarpină de două ori la nas şi se sculă.

—Da — rosti Winnie Pooh. îmi dau seama. Am fost un nătărău care s—a înşelat singur. Sînt un urs fără pic de minte.

—Eşti cel mai bun urs din lumea—ntreagă! Îl mîngîie Cristofor Robin cu duioşie.

—Într—adevăr? întrebă plin de nădejde Pooh. Şi deodată se însenină la chip. Oricum — urmă el — e aproape ora prînzului.

Aşa că porniră spre casă.

Capitolul IV.CARE IIOR PIERDE O COADĂ ȘI POOH GĂSEŞTE UNA

Bătrînul măgar sur Iior stătea singur în pădure, într—un colţ plin de scaieţi, cu picioarele dinainte depărtate mult unul de altul, cu capul plecat într—o parte şi se gîndea tot felul de lucruri. Uneori cugeta întristat la sine însuşi: „De ce?" sau „Pentru ce?" sau alteori: „Din ce pricină?", iar cîteodată nici nu ştia bine la ce se gîndeşte. De aceea cînd Winnie Pooh se—ndreptă spre el, tropăind greoi, Iior se bucură că are prilejul să sc oprească puţin din cugetat, ca să rostească ui „Salut" morocănos, cum îi era felul

—Şi cum o mai duci? întrebă Winnie Pooh. Iior îşi bălăbăni de cîteva ori capul.

—Nu cine ştie ce — răspunse. Mi se pare că nu m—am simţit în nici un fel cam de foarte multă vreme.

—Vai de mine! Îl compătimi Pooh. Îmi pare rău. Ia să mă uit la tine.

Şi Iior rămase locului, privind mîhnit îi pămînt, pe cînd Winnie Pooh îi dădu ocol.

—Hei, dar ce s—a întîmplat cu coada ta se miră el.

—Ce s—a întîmplat cu ea? întrebă Iior

—Nu mai e!

— Eşti sigur?

— Ei, o coadă ori este, ori nu este. În privinţa asta n—ai cum să greşeşti. Iar a ta nu e.

—Atunci ce e?

—Nimic.

—Ia să vedem și noi — zise Iior și se răsuci încet către locul unde, cu puţin timp înainte, fusese coada lui.

Răgind de seamă că nu poate s—o prindă, se răsuci în partea cealaltă pînă cînd ajunse din nou acolo unde se afla la început, puse capul în pămînt şi privi printre picioarele de dinainte ; în cele din urmă spuse oftînd lung şi trist:
—Cred că ai dreptate.
—Sigur că am dreptate — răspunse Pooh.
—Asta lămureşte o grămadă de lucruri — grăi posomorît Iior. Da, lămureşte totul. Nici nu—i de mirare...
—Nu—ncape îndoială ca ai lăsat—o pe undeva — chibzui Winnie.
—De bună seamă că a luat—o cineva zise Iior. Era de aşteptat din partea lor — adăugă el, după o tăcere îndelungată.

Pooh își dădea seama că s—ar cădea să—i spună cuvinte încurajatoare, dar nu prea știa ce.

În schimb, se hotărî să facă ceva spre a—i veni în ajutor.
—Iior — glăsui el cu o voce gravă — eu, Winnie Pooh, o să—ţi găsesc coada.
—Îţi mulţumesc, Pooh — răspunse Iior. Eşti un adevărat prieten, nu ca alţii — mai adăugă.

Aşadar, Winnie plecă să găsească coada lui Iior. Cînd porni în pădure, era o dimineaţă frumoasă de primăvară. Nori mici şi moL se zbenguiau fericiţi pe cerul albastru, sărind clin cînd în cînd înaintea soarelui, ca şi cum ar fi vrut să—i stingă lumina, apoi fiecare din ei pierea lin, ca să—l lase pe următorul să—și încerce norocul.

Răzbătînd prin ei şi printre ei, soarele strălucea vitejeşte. Iar păduricea care—şi purtase brazii tot anul părea acum bătrînă şi neîngrijită pe lîngă verdele proaspăt al horbotei cu care se înveşmîntaseră atît de drăgălaş fagii. Ursul o luă de—a curmezişul crîngului şi desişului, coborînd pante largi acoperite de grozamă şi de iarbă neagră, urcînd albii stîncoase de pîraie, străbătînd maluri povîrnite de gresie şi călcînd iar prin iarba neagră.

În cele din urmă, obosit şi înfometat, ajunse la pădurea de o sută de acri. Deoarece aici, în pădurea de o sută de acri, locuia Buha. „Şi dacă cineva ştie ceva despre ceva — ştie oricînd cîte ceva despre ceva e Buha, sau nu mai sînt Winnie Pooh. Dar eu sînt — adăugă el. Prin urmare, am dreptate"...
Bufniţa locuia la „Castan", o străveche reşedinţă plină de farmec, mai măreaţă decît oricare alta, sau cel puţin aşa i se păru lui Pooh, deoarece avea la intrare, pe lîngă ciocănel, si o sonerie cu cordon. Sub ciocănel se afla un anunţ pe care scria:

BOG SUNAT DACĂ E *NEBOIE* DE *BĂSPUNS*

Sub cordon se afla un alt anunţ:

BOG BATE—ŢI DACĂ NU—I NE VOIE DE *BĂSPUNS*

Aceste anunţuri fuseseră întocmite de Cristofor Robin, singurul din pădure care ştia să scrie ortografic, deoarece Buha, deşi era înţeleaptă în multe privinţe — se dovedise în stare chiar să citească, să scrie şi să—şi ortografieze numele „Uha" — se fîstîcea cu desăvârşire cînd da de cuvinte mai neobişnuite ca „pojar" sau „*pîinecuunt*".

Winnie Pooh citi cu mare atenţie cele două anunţuri, întîi de la stînga la dreapta şi—apoi, ca nu cumva să—i fi scăpat vreo părticică din ele, de la dreapta la stînga. Pe urmă, ca să fie sigur că nu greşeşte, bătu şi trase de ciocănel, trase şi bătu cu cordonul şi strigă cît îl luă gura:
—Buhă! Am nevoie de un răspuns. Aici e Ursul.

Si usa se deschise si Bufnita se uită afară.
—Salutare, Pooh! îl întîmpină ea. Ce se mai aude?
—Lucruri îngrozitoare şi triste — o încunoştinţă Pooh. Iior, care—i prieten cu mine, și—a pierdut coada. Şi—i tare supărat din pricina asta. Ai putea să fii aşa de bună să—mi spui cum să i—o găsesc?
—De — răspunse Bufniţa — procedura uzuală în asemenea cazuri este precum urmează...
—Ce—nseamnă prăjitura untuală? întrebă Pooh. Eu sînt un urs cu foarte puţină minte şi cuvintele lungi mă plictisesc.
—Înseamnă ceea ce trebuie făcut.
—Atîta vreme cît doar asta înseamnă, nu mă supără... — zise Pooh cu umilinţă.
—Ceea ce trebuie făcut se face după cum urmează: în primul rînd se pune un afiş cu făgăduirea unei recompense. Apoi...
—Stai puţin — o opri Pooh, ridicînd laba. La ce ne foloseşte asta... cum ai spus? Ai strănutat tocmai cînd

mă sfătuiai ce să fac.

N—am strănutat. Ba da, zău aşa, Buhă.

—S—avem iertare, Pooh, n—am strănutat, u poţi strănuta fără să—ţi dai seama.

—Tot aşa cum nu poţi să—ţi dai seama fără eva să nu fi strănutat.

—Ce—am spus era: „Un afiş cu tăgăduirea iei recompense..."

—Iar strănuţi! rosti Pooh, mîhnit.

—Un afiş! ţipă Bufniţa. Scriem pe—o hîrtie dăm *mult* oricui va găsi coada lui Iior.

—Aha, înţeleg — zise Pooh, încuviinţînd n cap. Şi fiindcă veni vorba de *mult* — urmă el, visător — eu la ora asta obişnuiesc numai foarte puţin, acum dimineaţa — şi privi cu jind la dulapul Bufniţei din colţul salonului, doar o gură de lapte condensat sau aşa ceva cu un pic de miere.

—Ei, aşadar — rosti hotărît Buha — scriem afişul şi—l punem peste tot în pădure.

—Un pic de miere — murmură pentru sine Pooh — sau nici atît, cîteodată. Winnie oftă adînc, străduindu—se să asculte ce—i spunea Bufniţa. Iar Buha îi dădea înainte, folosind cuvinte din ce în ce mai lungi, pînă cînd, într—un tîrziu, se—ntoarse de unde a plecat şi îl lămuri că cel care trebuie să scrie afişul este Cristofor Robin.

—Tot el mi—a scris şi anunţurile de pe uşa de la intrare. Le—ai văzut, Pooh?

De—o bucată de vreme, Pooh răspundea cînd „da", cînd „nu", cu.ochii închişi, la orice—i spunea Bufniţa, şi fiindcă rostise mai înainte un „da, da", de data asta grăi: „nu, deloc", fără să ştie de fapt despre ce era vorba,

—Cum, nu le—ai văzut? întrebă Bufniţa, întrucîtva mirată. Vino să le vezi!

Așa că se duseră afară. Pooh se uită la ciocănel şi la anunţul de dedesubt, apoi se uită la cordonul soneriei şi la anunţul de dedesubt, şi cu cît privea cordonul soneriei, cu atît mai mult îşi dădea seama că a mai zărit cînd va, cumva, pe undeva un lucru asemănător.

—Frumos cordon de sonerie, nu? se mîndri Buha.

Pooh încuviinţă din cap.

—Mi—aduce aminte de ceva — spuse el — însă nu ştiu ce anume. Unde l—ai găsit?

—Am dat întîmplător în pădure peste cordonul ăsta. Atîrna într—un tufiş. La început am crezut ca sta cineva acolo, aşa c—am tras de el, clar nu s—a întîmplat nimic; atunci am tras din nou foarte tare şi am rămas cu el în mînă; şi de vreme ce nimeni nu părea să aibă nevoie de el, l—am luat acasă şi...

Bună — rosti grav Pooh — ai săvîrşit o mare greşeală. Cineva avea nevoie de el.

—Cine?

—Iior.

— Scumpul meu prieten Iior. El... ținea mult la el.

—Ţinea la el?

—Da, era foarte legat de el — urmă trist Winnie Pooh.

Şi cu aceste cuvinte, desprinse cordonul şi i—l duse înapoi lui Iior; iar cînd Cristofor Robin îi bătu la loc coada în cuie, Iior începu să zburde prin pădure, dînd din ea atît de fericit, încît Winnie Pooh leşină de rîs şi trebui să meargă degrabă acasă să ia o mică gustare întăritoare.

Iar după o jumătate de oră, ştergîndu—şi botul, el îşi cînta mîndru:

Cine a găsi coada?
„Eu — zise Pooh — mi—s asul
Şi era două ceasul".
(De fapt fusese unsprezece fără un sfert)
Eu coada —am găsit!

Capitolul V.ÎN CARE GUIȚ ÎNTÎLNEȘTE UN LILIFANT

Într—o zi pe cînd Cristofor Robin, Winnie Pooh şi Guiţ stăteau de vorbă, Cristofor Robin înghiţi ultimul dumicat pe care—l avea în gură şi zise cu nepăsare:
—Am văzut azi un Lilifant, Guiţ.
—Si ce făcea? întrebă Guit.
—Nimic. Se—nvîrtea doar aşa pe—aici — răspunse Cristofor Robin. Nu cred că m—a văzut.
—Si eu am zărit odată unul — zise Guit. Sau cel puţin aşa mi s—a părut. Dar poate că nu era un Lilifant.
—Şi eu am văzut unul — grăi Pooh, in—trebîndu—se ce—o fi aia un Lilifant.
—Nu—i vezi prea des — urmă Cristofor Robin, distrat.
—Mai ales acum — adăugă Guiţ.
—În acest anotimp al anului — întări Pooh.
Apoi pălăvrăgiră despre altele, pînă ce se făcu ora cînd Pooh şi Guiț trebuiau să se ducă împreună acasă.
La început, cît au tropăit de—a lungul potecii care mărgineşte pădurea de o sută de acri, n—au prea vorbit între ei. Dar după ce au ajuns la rîu şi s—au ajutat să treacă pe pietrele ieşite în afară, cînd au pornit—o iar alături prin iarba neagră, s—au apucat să—şi împărtăşească prieteneşte ba una, ba alta. Şi Guiţ zise:
—Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun, Pooh...

—Și eu cred acelaşi lucru — zise Ursul.
—Dar pe de altă parte, Pooh — zise Guiţ — nu trebuie să uităm că...
—Într—adevăr, Guiţ, cu toate că pentru moment uitasem — zise Pooh.
Şi cînd ajunseră la Şase Pini, Pooh privi atent în jur să vadă dacă nu—i aude careva şi rosti cu voce solemnă:
—Guiţ, am luat o hotărîre!
—Ce hotărîre, Pooh?
—Să prind un Lilifant. Pooh clătină din cap de mai multe ori, în timp ce—i dezvăluia hotărîrea luată, şi aşteptă ca Guiţ să întrebe: „Cum?" sau să strige: „Nu se poate, Pooh!" sau ceva asemănător care să—i dea curaj. Dar Guiţ nu spuse nimic. La drept vorbind, Guiţ ar fi dorit ca lui să—i fi trecut mai întîi prin cap acest gînd.
—Am s—o fac! grăi Pooh, după ce mai aşteptă o bucată de vreme. Am să—l prind în cursă. Şi e nevoie de—o cursă tare vicleană aşa că va trebui să m—ajuţi, Guiţ!
—Pooh — răspunse Guiţ, simţindu—se din nou pe deplin fericit — o să—ţi ajut. Apoi urmă: Şi cum o să—l prindem?
Iar Pooh zise:
—Păi tocmai asta e. Cum?
Şi se aşezară unul lingă altul, să chibzuiască în ce fel să—l prindă.
Primul gînd al lui Pooh fu să sape o groapă arte adîncă, iar cînd Lilifantul o să treacă, să cadă în ea şi atunci...
—Da' de ce? întrebă Guiţ.
—Cum, de ce? ! si miră Pooh.
—Păi de ce să cadă în ea? Pooh îşi frecă nasul cu laba şi—i spuse că lilifantul, fără doar şi poate, o să meargă fredonînd un cîntecel si, uitîndu—se la cer ca să vadă dacă nu cumva o să plouă, n—o să zărească groapa foarte adîncă decît după ce va fi pe jumătate în ea, şi—atunci o să fie prea tîrziu.
Guiţ fu de părere că era o cursă foarte bună.
—Dar dacă începe să plouă înainte? Pooh îşi frecă din nou nasul și—i mărturisi că la asta nu se gîndise. Apoi se însenină la faţă şi spuse că, dacă ploaia va începe mai înainte, Lilifantul o să privească spre cer ca să vadă cînd o să stea, aşa că n—o să zărească groapa foarte adîncă decît după ce va fi pe jumătate în ea... cînd va fi prea tîrziu. Guiţ zise că, de vreme ce şi punctul acesta fost limpezit, socoteşte că—i o cursă vicleană. Mîndru nevoie mare, auzind asemenea cuvinte, Pooh îşi zise că Lilifantul era ca și prins; doar ici—colo mai trebuia să chibzuiască cîte ceva şi anume: unde c bine să sape groapa foarte adîncă?
Guiţ spuse că locul cel mai potrivit ar fi acolo unde se găseşte un Lilifant, chiar în faţa lui, înainte de a cădea, înăuntru, numai la un pas de el.
—Păi,o să vadă.Cînd o săpăm — se—mpotrivi Pooh.
—Ba nu, că el se uită la cer.
—Şi dacă cumva priveşte în jos, o să bănuiască numaidecît — zise Pooh.
Chibzui vreme îndelungată, apoi rosti trist:
—Nu—i chiar aşa de uşor cum credeam. Mi se pare că de—aia Lilifanţii se prind foarte rar.
—Aşa o fi — încuviinţă Guiţ.
Oftară şi se ridicară de jos, iar după ce scuturară de pe ei cîţiva ghimpi de grozamă, se aşezară din nou. în acest timp, Pooh îşi spunea fără—ncetare: „Ah, de mi—ar trece ceva prin cap !" Căci era sigur că o minte foarte ageră ar fi fost în stare să prindă un Lilifant, dacă ar fi ştiut cum.
—Să zicem — se—ntoarse el spre Guiţ — că tu ai vrea să mă prinzi pe mine. Cum ai face?
—Ei — răspunse Guiţ — uite aşa: aş săpa o groapă, aş pune înăuntru o oală cu miere, tu ai mirosi—o, te—ai duce după ea şi...
—Da, m—aş duce după ea — îi curmă vorba Pooh, cu ochii scînteietori — dar aş cobori cu multă grijă ca să nu mă lovesc, m—aş apropia de oala cu miere, şi mai întîi aş linge marginea de jur împrejur, zicînd că nu mai este, mă—înţelegi tu, apoi aş pleca şi m—aş gîndi puţintel cum a fost, iar pe urmă m—aş întoarce mi—aş vîrî botul în mijlocul oalei, şi pe urmă...
—Bine, bine, hai să lăsăm asta! Te—ai afla olo şi eu te—aş prinde. Aşadar, primul lucru care trebuie să ne gîndim este: ce le place Lilifanţilor? îmi închipui că ghindă, nu? O să culegem o grămadă de... Hei, trezeşte—te, Pooh!
Pooh, care fusese furat de un vis încîntă—or, se trezi tresărind şi spuse că mierea este momeală mult

mai bună decît un pumn de minte. Guiţ nu—i împărtăşea părerea şi fiecare era gata să—şi apere punctul de vedere, cînd, deodată, Guiţ îşi dădu seama că, dacă pun ghindă în cursă, el va trebui să caute şi să găsească ghinda, în vreme ce dacă prin miere, atunci Pooh va fi acela care va trebui s—o ducă. Aşa că se grăbi să încuviinţeze: „Prea bine, miere să fie", chiar în clipa cînd şi Pooh își făcea aceeaşi socoteală şi tocmai se pregătea să zică: „Bine, atunci să punem ghindă".

—Miere — rosti pentru sine Guiţ, gînditor, semn că era lucru hotărît. Eu am să sap groapa, în timp ce tu ai să te duci s—aduci mierea.

—Prea bine — răspunsa Pooh şi porni tropăind spre casă.

Cum ajunse aici, se şi îndreptă spre cămară şi, urcîndu—se pe—un scaun, luă de pe ultimul raft un borcan mare cu miere. Pe el scria:

Meere, dar, ca să fie sigur de tot, scoase hîrtia ce acoperea borcanul şi se uită înăuntru. Într—adevăr, arăta a miere.

„Eh, nu se ştie niciodată — îşi zise Pooh. Mi—aduc aminte că unchiul meu a povestit dată că a văzut o bucată brînză care avea chiar culoarea asta."

Aşa că îşi vîrî limba în rcan şi linse multişor.

— Da, e miere — recunoscu el. Nu—ncape nici o îndoială. Miere, aş zice, pînă în fundul borcanului. Doar dacă o fi pus cineva brînză pe fundul vasului ca să facă o glumă. Poate că ar fi bine să gust ceva mai de la fund... ca caz că Lilifantului... nu—i place brînză... cum nu—mi place nici mie... Ah! şi oftă din greu. Am avut dreptate. E miere de sus şi pînă jos.

După ce se încredința de—a binelea, luă borcanul si se—ntoarse la Guiț, iar Guiț se ită la cl din fundul gropii foarte adînci și zise:

—Ai adus?

Iar Pooh zise:

—Da, dar nu—i chiar un borcan plin.

Și i—l aruncă lui Guiț, care zise:

—Nu, nu este! Asta—i tot ce—ai lăsat?

Și Pooh zise:

—Da.

Fiindcă așa și era.

Prin urmare, Guiţ aşeză borcanul pe fundul gropii, apoi se caţără din nou afară şi plecară amîndoi acasă.

—Ei, noapte bună, Pooh! îi ură Guiţ cînd ajunseră în faţa locuinţei lui Pooh. Ne—ntîlnim mîine dimineaţă la şase la Pini, ca să vedem cîţi Lilifanţi am prins în capcană.

—La şase fix, Guiţ. Ai nişte sfoară?

—Nu. La ce—ţi trebuie sfoară?

—Ca să—i ducem acasă.

—Aha!... Eu cred că Lilifanţii vin după tine cînd îi fluieri.

—Unii vin, alţii nu. Nu poţi să ştii niciodată cum e cu Lilifanţii. Ei, noapte bună

—Noapte bună!

Şi Guiţ tropăi mai departe spre casa lui, „Trecerea O", în timp ce Pooh se pregăti de culcare.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, cînd noaptea se pregătea să plece pe furiş, Pooh se trezi brusc cu o senzaţie de slăbiciune. Mai avusese senzaţia asta de slăbiciune şi ştia ce înseamnă. Îi era foame. Se duse, aşadar, la cămară, se urcă pe scaun şi întinse mîna spre ultimii raft. Dar nu găsi nimic.

— Ciudat! se miră el. Parcă aveam aici n borcan cu miere. Un borcan plin ochi şi e el scria *Meere* ca să ştiu că e miere înăuntru. Tare ciudat!

Şi începu să umble de colo—colo, întrebîndu—se unde să fie borcanul şi mormăindu—şi un cîntec. Sună cam așa:

Nu ştiu ce s—a petrecut,
Dar eu miere am avut,
Căci scria
*„*Meere*" pe ea*

Un borcan plin pînă sus,

Şi zău unde l—oi fi pus?
Ah, pe unde—o fi căzut?
Nu ştiu ce s—a petrecut...

A, mormăit de trei ori pentru sine strofa sta ca pe—un descîntec, cînd deodată îşi aduse aminte : îl pusese în capcana cea vicleană a să prindă Lilifantul.

—La naiba! zise Pooh. Toate sc trag clin orinţa de—a fi drăguţi cu Lilifanţii.

Şi se vîrî iar în pat. Dar nu putu să adoarmă, cu cît se străduia mai mult, cu atît reuşea mai puţin. Se sili să numere oi, ceea ce ste uneori un bun mijloc de a adormi. Însă dacă văzu că e în zadar, se apucă să numere Lilifanţi. Dar a fost şi mai rău, căci fiecare Lilifant pe care—l număra se ducea glonţ la borcanul cu miere al lui Pooh si i—o mînca toată. Mai zăcu zdrobit cîteva clipe, însă cînd cel de—al 587—lea Lilifant îsi linse buzele şi spuse: „Tare—i bună mierea asta, nu ştiu să fi mîncat vreodată ceva mai gustos!", Pooh nu mai putu să îndure. Sări din pat şi porni în goană drept la Șase Pini. Soarele mai dormea încă, dar pe cer licărea o geană de lumină deasupra pădurii de o sută de acri, vestind că astrul se trezeşte şi că, în curînd, îşi va zvîrli cît colo veşmintele nopţii. În zorii alburii, pinii se desluşeau parcă reci singuratici, şi groapa foarte adîncă părea mai adîncă decît era, iar pe fundul ei, borcanul cu miere al lui Pooh semăna cu ceva tainic — o arătare și nimic mai mult. Dar cînd ursulețul se apropie, nasul îl vesti însetată că acolo era totuşi miere, iar limba îi ieşi de un cot și prinse a—i lustrui botul, ca să fie gata s—o primească.

—La naiba! se supără Pooh, vîrîndu—şi ti în borcan. A mîncat din el un Lilifant. Apoi spuse: Ba nu, *eu* am mîncat. Uitasem, într—adevăr, înfulecase aproape toată mierea. Mai lăsase un pic doar pe fundul borcanului, aşa că—şi vîrî capul în borcan şi începu să lingă...

Încet, încet, Guiţ se sculă şi el din somn Cum se trezi, îşi zise: „Oh!" Apoi răspunse vitejeşte: „Da!" Şi pe urmă, cu şi mai mult curaj: „Chiar aşa!" Dar nu se simţea prea cu curajos, căci ceea ce—i umbla de fapt prin minte era cuvîntul Lilifant. Cum arăta oare un Lilifant? Era crud? Oare venea *într—adevăr* cînd îl fluierai? Şi *cum* venea? Şi, la urma ur mei, îi plăceau purceii? Şi dacă îi plăceau purceii, nu făcea oare nici o deosebire între purcei şi purcei? Să zicem că era crud cu purceii, dar pentru el nu însemna nimic dacă purcelul cu pricina avea un bunic care se numea „Trecerea Oprişan"? Guiţ nu ştia ce să răspundă la nici una din aceste întrebări... şi mai avea doar un ceas pînă să dea ochi cu primul Lilifant din viaţa lui.

Pooh o să fie cu el, bineînţeles, și cînd sînt doi e mult mai plăcut. Dar sa zicem că Lilifanţii sînt foarte cruzi şi cu purceii, şi cu urşii. N—ar fi mai cuminte ca, prefăcîndu—se că—l doare capul, să nu se ducă acum de dimineață la Șase Pini? Dar dacă—i o zi foarte frumoasă şi—n capcană nu—i nici un Lilifant, iar el va fi nevoit să stea toată dimineaţa în pat, pierzîndu—şi vremea, pur şi simplu, pe degeaba? Ce să facă? Atunci îi veni în minte un gînd isteţ. O să se ducă tiptil la Şase Pini, o să privească pe iriş, foarte prevăzător, în cursă şi—o să vadă dacă—n ea se află vreun Lilifant. În caz că se găseşte vreunul, o să sc—ntoarcă îndărăt acasă şi o să se suie în pat, iar de nu, nu.

Aşadar, porni. La început era încredinţat că n—o să fie nici un Lilifant în capcană, apoi c—o să fie, iar cînd s—a apropiat, nu s—a mai îndoit cîtuşi de puţin, fiindcă îl puteai auzi cum lilifănţeşte prin groapă, ca o altă aia.

„Vai de mine, vai de mine!" se văicări Guiţ în sinea lui. Şi vru s—o ia la sănătoasa.

Dar, oricum, după ce ajunsese atît de aproape, simţi că trebuie negreşit să vadă cum arată un Lilifant. Aşa că se tîrî pînă la marginea capcanei şi se uită înăuntru...

În vremea asta, Winnie Pooh încerca să scoată capul din borcanul cu miere. Şi cu cit îl scutura mai tare, cu atît borcanul se—nţepenea mai vîrtos. „La naiba"! striga el dinăuntru şi „Ajutor!", dar mai ales „Au !" şi încerca să spargă borcanul, izbindu—l de lucrurile din jur, dar, deoarece nu vedea unde loveşte, se trudea în zadar; se căzni să iasă din groapă, însă, cum nu vedea altceva decît borcanul (şi nici din acesta cine ştie cît), nu nimeri drumul, în cele din urmă îşi înălţă capul cu borcan cu tot şi scoase un urlet puternic, plin de deznădejde şi tristeţe. Chiar în clipa aceea Guiţ privi în jos.

—Ajutor! Ajutor! strigă el. Un Lilifant, un Lilifant groaznic! şi o luă la goană de—i sfîrîiau călcîiele răcnind neîncetat: Ajutor! Ajutor! Un Lilifant teribil, un *eribil* Lilifant, un *letibil Etalant*! Tef!... tef!... Un *fetibil Telefant*!

Şi strigă, şi goni aşa, pînă ajunse la casa lui Cristofor Robin.

—Ce minune s—a mai întîmplat, Guiţ? întrebă Cristofor Robin, care tocmai se dădea jos din pat.

—Lif... — îngăimă Guiţ, gîfîind atît de tare, că de—abia, de—abia putea să vorbească. Un Lif... Lif... Lilifant...

—Unde?
—Acolo — răspunse Guiţ, fluturînd lăbuţa.
—Cum arată?
—E ca... e ca... Are un cap mare, cum n—ai văzut de cînd eşti, Cristofor Robin. Ceva uriaş care seamănă cu un... cu o... cu nimic.
Fioros de mare ca... ei bine... ca... ce ştiu eu?... ca un uriaş de mare... Ca un borcan!
—Bine — zise Cristofor Robin, punîndu—şi pantof ii. Mă duc să—l văd. Haidem !
Lui Guiţ nu—i mai era frică dacă Cristofor Robin era cu el, aşa că plecară numaidecît...
—Îl aud de—aici, tu nu? întrebă îngrijorat Guiţ cînd se apropiară.
—Aud şi cu ceva — spuse Cristofor Robin. Era Pooh care se dădea cu capul de o rădăcină pc care o găsise.
—Uite! şopti Guiţ. Nu—i *îngrozitor?*
Şi—l ţinea strîns de mină pe Cristofor Robin. Dar deodată Cristofor Robin izbucni în rîs... Şi rîdea... şi rîdea... se prăpădea de rîs.
Şi—n timp ce tot mai rîdea... poc!... capul Lilliantului se lovi de rădăcina copacului... pac!... borcanul se făcu ţăndări şi din el ieşi la iveală capul lui Pooh...
Atunci Guiţ îşi dădu seama ce purcel prostuț a fost şi într—atît se ruşina încît se duse glonţ acasă şi se băgă în pat, cu o durere de cap. În schimb, Cristofor Robin si Pooh porniră împreună să—şi ia cafeaua cu lapte.
—Of, ursulică! strigă Cristofor Robin. Cît de drag îmi eşti!
—Şi tu mie! răspunse Pooh.

Capitolul VI.ÎN CARE E ZIUA LUI IIOR ŞI EL PRIMEŞTE DOUĂ DARURI

Iior, bătrînul măgar cenuşiu, stătea pe malul rîului si se privea în apă.

—Zguduitor! zise el. Asta este. Zguduitor!

Se întoarse şi merse încet vreo douăzeci de metri mai la vale, trecu prin apă împroşcînd stropi în jur, după care se înapoie agale pe partea cealaltă.

Apoi se privi din nou în apă.

—Într—adevăr, e chiar aşa cum am bănuit — rosti el. Nu—i cu nimic mai bine de pe partea asta. Dar cui îi pasă. Nimănui. Zguduitor ! Asta este.

Se auzi un trosnet în mărăcinişul din spatele lui şi Pooh se ivi de—acolo.

—Bună dimineaţa, Iior! zise Pooh.

—Bună dimineaţa, Ursule Pooh! răspunse Iior, posomorit. Dacă *o să fie* o dimineaţă bună. Lucru de care mă îndoiesc — urmă el.

—Păi de ce, ce s—a întîmplat?

—Nimic, Ursule Pooh, nimic. Nu poate oricine, şi unii dintre noi nici n—o fac, asta—i tot ce se poate spune.

—Nu poate *ce?* întrebă Pooh, frecîndu—şi nasul.

—Să se veselească. Să dinte şi să joace. Pe—aici o să dăm peste dude—o mie.

—Aha! zise Pooh. Se gîndi îndelung, apoi întrebă: Ce fel de dude or să fie?
—Bonomie — urmă Iior, posomorit. Un cuvînt francez; *bonomie* — îl lămuri el. Eu nu mă plîng, dar aşa stau lucrurile.

Pooh se aşeză pe o piatră marc şi încercă să cugete la toate astea. I se părea un fel de ghicitoare şi nu se pricepuse niciodată la ghicitori, fiind, după cum se ştie un urs cu foarte puţină minte. Aşa că începu să ciute *Cotleston Pin*[2] .

Cotleslon, Cotleston, Cotleston Pin
De—i vin nu e om, clar oamenii vin,
De e să ghicesc, eu am s—o tot ţin:
„Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin"...

Asta era prima strofă. După ce sfîrşi, Iior nu spuse că nu—i place, aşa că Pooh i—o cîntă cu drăgălăşenie şi pe a doua:

Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin,
Peştele tace şi eu mă abţin,
De e să ghicesc, eu am s—o tot ţin:
„Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin"...

Iior nu—l opri nici acum, deci Pooh îşi fredona liniştit şi cea de a treia strofă:

Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin,
De ce e puiul pui din senin,
De e să ghicesc, eu am s—o tot ţin:
„Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin".

Aşa se cade — zise Iior. Cîntă! Tralalala, tralala! Aici umblă cîinii cu covrigi în coadă. N—ai decît să petreci.
—Petrec — îl încredinţa Pooh,
—Unii pot — oftă Iior.
—Dar ce este, ce s—a întîmplat?
—Și dacă s—a—ntîmplat, parcă are vreo importanţă?
—Pari aşa de trist, Iior!
—Trist? Şi de ce—aş fi trist? E doar ziua mea de naştere. Cea mai fericită zi a anului.
—Ziua ta de naştere? întrebă uimit Pooh.
—Desigur. Nu vezi? Ia te uită la toate darurile pe care le—am primit. Şi îşi legănă piciorul dintr—o parte într—alta. Uită—te la torta sărbătoritului. Luminări şi acadele.
Pooh privi mai întîi spre dreapta, apoi spre stînga.
—Daruri? se miră el. Torta sărbătoritului? *Unde* sînt?
—Nu le vezi?
—Nu — zise Pooh.
—Nici eu — zise Iior. Am glumit — explică el, Ha, ha!
Pooh. se scarpină în cap, puţin cam stînjenit de toate astea.
—Într—adevăr e ziua ta? întrebă el.
—Da, este.
—O, atunci îți urez: mulţi ani fericiţi, Iior!
—Și eu îți urez mu] ti ani fericiţi, Ursule Pooh!
—Păi doar nu—i ziua mea.
—Nu; e—a mea.

---

[2] *în original: Cottleston Pie.*

—Însă mi—ai spus; „îţi urez la mulţi"...
—Ei, şi de ce nu? N—ai să mă faci să cred vrei să fii nenorocit, nu—i aşa?
—O, înţeleg — răspunse Pooh.
—E destul de rău — adăugă Iior, gata—gata să se prăbuşească — că, sînt eu însumi nenorocit, aşa, fără daruri, fără tortă, fără umînări şi fără nimeni căruia să—i pese de mine, dar dacă si alţii ar fi la fel de nefericiţi...
Asta era prea mult pentru Pooh. „Aşteaptă—mă aici", îi strigă el lui Iior şi, făcînd stînga—mprejur porni în grabă spre casă cît putu de iute, deoarece simţea că trebuie să—i aducă negreşit, bietului Iior, un dar, orice dar, chit că mai tîrziu ar avea timp să se gîndească la unul mai ca lumea.
În faţa casei sale îl găsi pe Guiţ, care tot sărea în sus, străduindu—se să ajungă la ciocănel.
—Salutare, Guiţ! îi spuse el.
—Salutare, Pooh! răspunse Guiţ.
—Ce vrei să faci?
—Vreau s—ajung la ciocănel — îl lămuri Guiţ. Treceam pe—a ici şi...
—Lasă—mă pe mine în locul tău — se oferi amabil Pooh. Întinse laba şi bătu în uşă. Tocmai l—am văzut pe Iior — continuă el. Sărmanul, este tare necăjit, fiindcă—i ziua lui şi nimănui nu—i pasă de el. Era foarte posomorît... îl stii doar pe Iior... şi sta aşa şi...
Cine naiba stă aici că ne tine atît afară pînă să deschidă? Și mai bătu o dată in uşă.
—Păi bine, Pooh — zise Guit — doar e casa ta!
—O! se dumeri Pooh. Ai dreptate. Hai înăuntru !
Şi intrară. Primul lucru pe care—l făcu Pooh fu să se ducă la dulap, să vadă dacă nu cumva i—a mai rămas vreo oală mică cu miere. Mai rămăsese, aşa că o dădu jos.
—I—o dăruiesc lui Iior —— zise el. Tu ce—ai de gînd să—i dai?
—N—aş putea să i—o dau şi eu tot pe—asta? întrebă Guiţ. Să i—o dăm amîndoi?
—Nu! răspunse Pooh. Cred că n—ar fi arte potrivit.
—Bine. Atunci am să—i dau un balon, i—a mai rămas unul de la petrecerea mea.
Să mă duc să—l aduc, ce zici?
—Da, Guiţ, e o idee grozavă. E tocmai cea ce îşi doreşte Iior, ca să se înveselească. Tu se poate să nu te înveseleşti cînd primeşti în dar un balon.
Aşadar, Guiţ plecă tropăind, iar Pooh o porni şi el în direcţie opusă, cu oala lui de icre.
Era o zi călduroasă şi calea cam lungă, ar nu ajunse nici măcar la jumătatea drumului, cînd Pooh se simţi cuprins de o nelinişte ciudată, care puse stăpînire pe el, începînd din vîrful nasului şi pînă—n tălpile picioarelor. Era ca şi cum o voce lăuntrică i—ar fi şoptit: „Pooh, e timpul să iei o gustărică".
—Vai de mine! rosti Pooh. N—aş fi crezut că—i atît de tîrziu.
Aşadar, se aşeză jos şi scoase capacul oalei cu miere: „Ce bine c—am adus—o cu mine — se gîndi el. Nu mulţi urşi care ies pe—o zi călduroasă ca asta s—ar fi gîndit să ia cu ei ceva merinde." Şi se apucă să mănînce.
—Dar ia stai! încotro mă duceam? se întrebă el, după ce lipăi ultima picătură de miere din oală. A da, la Iior...
Se ridică încet—încet. Şi deodată îşi aminti : mîncase darul pentru ziua de naştere a lui Iior.
—La naiba ! strigă el. Ce mă fac acum? Trebuie să—i dau totuşi ceva.
Cîteva clipe nu—i veni nimic în minte. Apoi se gîndi: „La urma urmei, e o oală foarte frumoasă, chiar dacă n—are miere, şi dacă o spăl lună şi pun pe cineva să—mi scrie pe ea « La mulţi ani! », Iior ar putea ţine înăuntru lucruri care să—i fie de folos". Si cum tocmai trecea prin pădurea de o sută de acri, intră la Buhă, care locuia acolo.
—Bună dimineaţa, Buhă! zise el.
—Bună dimineaţa, Pooh! răspunse Buha.
—La mulţi ani de ziua lui Iior! îi ură Pooh.
—Aha, deci despre asta—i vorba!
—Ce—ai de gînd să—i dăruieşti, Buhă?
—Tu ce—i dai, Pooh?
—Eu îi dau o oală folositoare în care să—și tină lucrurile si as vrea să te rog...
—Asta este? întrebă Buha, luînd—o din laba lui Pooh.
—Da, şi aş vrea să te rog...
—Cineva a ţinut miere în ea — băgă de seamă Buha.

—Poţi ţine orice în ea — rosti convins Pooh. E foarte bună aşa cum e. Voiam să te rog...
—Ar trebui să scrii „La mulţi ani!" pe ea.
—Tocmai asta voiam să te rog — zise Pooh — fiindcă scrisul meu e cam tremurat. Scriu bine, dar îmi tremură laba şi literele ajung acolo unde nu—i locul lor. Vrei să scrii „La mulţi ani!" pentru mine?
—E o oală frumoasă — zise Buha, tot sucind—o. N—aş putea să i—o dau şi eu? Din partea amîndurora?
—Nu — răspunse Pooh. Nu cred c—ar fi potrivit. Mai întîi am s—o spăl şi—apoi o să poţi scrie pe ea.
Pooh spălă bine oala şi o uscă, în timp ce Buha umezea vîrful creionului şi se tot întreba cum s—o fi scriind „ani"?
—Tu ştii să citeşti, Pooh? se interesă ea, niţeluş cam îngrijorată. Pe uşa mea e—un anunţ cum să baţi şi cum să suni, pe care l—a scris Cristofor Robin. Ai putut să—l citeşti?
—Cristofor Robin mi—a spus ce scrie acolo, aşa că am putut.
—Foarte bine! O să—ţi spun şi eu ce scriu aici, aşa că ai să fii în stare să citeşti.
Drept care, Buha—i scrise... şi iată ce:

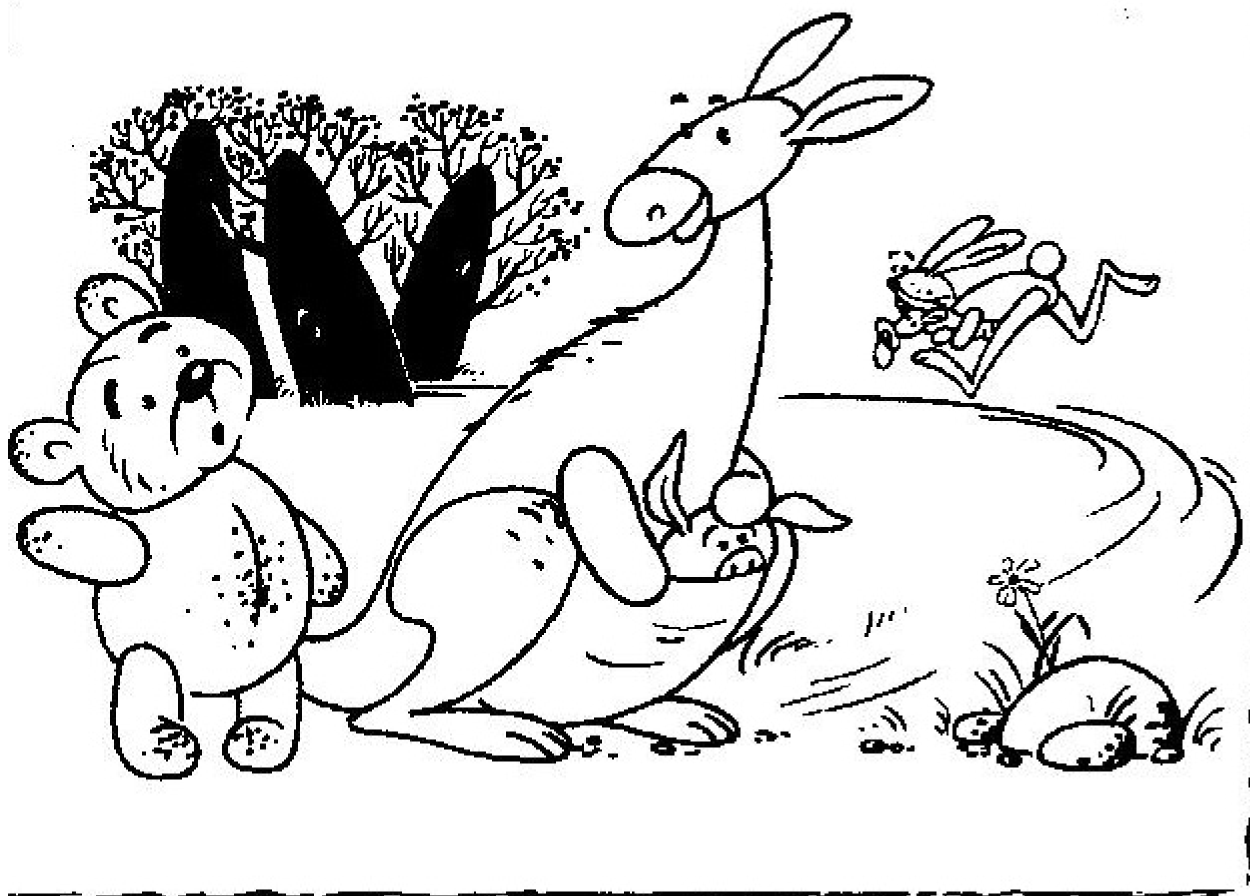
ALA MUȚI AN NANI NINI

Pooh se uită plin de admiraţie.
—I—am urat doar „La mulţi ani!" — rosti cu nepăsare Buha.
E—o urare foarte lungă — grăi Pooh, copleşit.
—De fapt, am scris: „Mulţi, mulţi ani fericiţi, cu drag de la Pooh". E lesne de înţeles că pentru un rînd atît de lung întrebuinţezi o bucată bună ele creion.
—Da, înţeleg — zise Pooh.
În timp ce se petreceau toate acestea, Guiţ se dusese acasă să ia balonul pentru Iior. îl ţinea strîns la piept ca să nu i—l smulgă vîntul şi fugea cit îl ţineau picioarele, vrînd să ajungă la Iior înaintea lui Pooh. Căci se gîndea că i—ar face plăcere să fie el cel dintîi care să sosească cu darul, după cum tare ar fi vrut să—i fi venit şi ideea de a dărui balonul, fără ca nimeni să—i fi spus. Şi tot alergînd, şi tot gîndindu—se cît de mulţumit va fi Iior, nu se uită unde calcă... şi deodată nimeri cu piciorul într—o gaură de iepure şi căzu în nas cît era de lung. . Poc!!!???...!!!
Guiţ zăcea pe jos, întreb în du—se ce s—a întîmplat. La început crezu că întreaga lume a sărit în aer. Pe urmă se gîndi că numai partea ei împădurită; apoi îşi zise că poate numai el a fost măturat de pe faţa pămîntului, iar acum se află singur în lună sau altundeva şi n—o să—l mai vadă niciodată pe Cristofor Robin, pe Pooh sau pe Iior. După aceea îşi zise: „Ei, bine, chiar dacă sînt în lună, nu trebuie să stau mereu cu faţa în jos". Aşa că se sculă prevăzător şi se uită jur împrejur. Era tot în pădure!
„Ia te uită ce ciudat! îşi zise. Mă întreb ce—o fi fost bubuitul acela? Doar nu puteam !să fac atîta zgomot căzînd! Şi unde mi—e balonul? De unde—o mai fi ieşit şi zdreanţă asta umedă?" Era balonul.
—Vai de mine! strigă Guiţ. Vai de mine şi de mine! Ce să fac acum?! E prea tîrziu. Nu mai am cînd să mă întorc şi nici n—am alt balon; dar poate că lui Iior nici nu—i plac foarte mult baloanele.
Aşa că porni mai departe tropăind, trist ca vai de el. Ajungînd jos, pe malul unde stătea Iior, îi strigă din răsputeri:
—Bună dimineaţa, Iior!
—Bună dimineaţa, Guiţ! răspunse Iior. Dacă o să fie bună — urmă el. Lucru de care mă îndoiesc. Dar n—are nici o însemnătate — adăugă el.
—La mulţi ani! îi ură Guiţ, care se apropiase.
Iior încetă să se mai privească în unda apei si se întoarse uluit, holbîndu—se la Guit. ~ Ia mai spune o dată! îl rugă.
—La mul...
—Ia stai niţel!
Legănîndu—se pe trei picioare, îşi duse tare grijuliu la ureche al patrulea picior.
—Ieri am reuşit — îi explică el, căzînd pentru a treia oară. E destul de uşor. Asta, ca s—aud mai bine... Ei, uite, am izbutit! Şi—acum, ce spuneai? şi—şi împinse urechea înainte cu ajutorul copitei.
—La mulţi ani! mai rosti o dată Guiţ.
—Mie—mi urezi?
—Fireşte, Iior.
—De ziua mea?

—Da.
—Eu să am cu adevărat o zi a mea?
— Sigur, şi ţi—am adus şi un dar.
Iior îşi luă copita dreaptă de la urechea dreaptă, se întoarse şi, foarte anevoie, duse la ureche copita stingă.
—Trebuie să aud lucrul ăsta şi cu urechea cealaltă — zise el. Hai spune!
—Un dar! zbieră Guiţ.
—Tot pentru mine?
—Da!
—Şi tot de ziua mea?
—Fireşte, Iior.
—Eu să am cu adevărat o zi a mea?
—Da, Iior, şi ţi—am adus un balon.
—Balon? întrebă Iior. Ai zis un balon?
Unul din lucrurile acelea mari şi colorate pe care le umfli? Veselie, cîntec, joc, hopa—tropa, uite popa, nu e popa!
—Da, dar mă tem că... îmi pare tare rău, Iior, dar pe cînd alergam să ţi—l aduc, am căzut.
—Vai, vai, ce pacoste ! Ai alergat prea iute, îmi închipui. Nu cumva te—ai rănit, Guiţ?
—Nu, dar, Iior dragă, balonul s—a spart!
Se lăsă o lungă tăcere.
—Balonul meu? întrebă în cele din urmă Iior.
Guiţ încuviinţă din cap.
—Balonul de ziua mea?
—Da, Iior — zise Guiţ cam fornăind ca să—şi înghită lacrimile. Iată—l! Şi—ţi urez multă fericire de ziua ta.
Şi—l dădu lui Iior peticul umed. ,
—Asta e? îl întrebă Iior, puţin mirat. Guiţ dădu din cap.
—Darul meu?
Guiț încuviinţă din nou.
—Balonul?
—Da.
—Mulţumesc, Guiţ! spuse Iior. N—ai să te superi dacă te întreb — urmă el — ee culoare avea balonul ăsta cînd... cînd era încă un balon?
—Roşu.
—Mă gîndeam tocmai... Roşu... murmură el ca pentru sine — culoarea mea preferată... Şi cît era de mare?
—Cam cît mine de mare.
—Tocmai mă gîndeam... cam cît Guiţ de mare — murmură el, trist. Cum îmi place mie. Ei, nu—i nimic...
Guiț era tare mîhnit si nu mai st ia ce să facă. Tot deschidea gura ca să zică ceva, dar, socotind că n—are nici un rost să spună „Asta—i", o închidea la loc.
Deodată auzi pe cineva strigînd de pe celălalt mal şi—l văzu pe Pooh.
—La mulţi ani! urlă Pooh, uitînd că—i mai făcuse o dată urarea.
—Mulţumesc, Pooh, îi am ! răspunse posomorit Iior.
—Ţi—am adus un mic dar — zise Pooh cu vioiciune.
—L—am şi primit — rosti Iior.
Pooh trecu rîul, stropind în dreapta şi în stînga, şi ajunse la Iior, în timp ce Guiţ se trase puţ ir. mai la o parte, cu capul în labe, smiorcăindu—se de unul singur.
—E o „Oală Folositoare"! se fuduli Pooh. Iat—o! Şi pe ea scrie: „Mulţi, mulţi ani fericiţi, cu drag de la Pooh". Asta scrie aici. Şi slujeşte să pui lucruri în ea. Poftim!
Cînd Iior văzu oala, mai—mai că sări în sus de bucurie.
—Grozav! zise el. Cred că balonul meu o să intre taman bine în oala asta.
—O, nu, Iior — se—mpotrivi Pooh. Baloanele sînt mult prea mari ca să încapă în oală. Balonul trebuie să—l ții...
—Nu al meu! se făli Iior. Uite, Guiț! Şi cum Guiţ ridică îndurerat ochii spre el,

Iior luă balonul în dinţi şi—l puse cu grijă în oală; apoi îl scoase afară şi—l aşeză jos, pe urmă îl luă din nou şi—l aşeză cu grijă în oală.
—Ai dreptate! strigă Pooh. Intră!
—Ai dreptate! strigă Guiţ. Şi iese!
—Nu—i aşa? spuse Iior. Intră şi iese uşor, ca o nimica toată.
—Mă bucur foarte mult — rosti Pooh, fericit — că m—am gândit să—ţi dăruiesc o Oală Folositoare ca să—ţi pui lucrurile în ea.
—Mă bucur foarte mult — spuse Guiţ, fericit — că m—am gîndit să—ţi dau ceva de pus în Oala Folositoare.

Dar Iior nu—i asculta. El scotea mereu balonul şi—l punea la loc, cuprins de o negrăită fericire...
—Dar cu nu i—am dat nimic? întrebă necăjit Cristofor Robin.
—Ba da — am răspuns cu — i—ai dat... nu—ţi aduci aminte... i—ai dat... o mică...
—I—am dat o cutie cu vopsele să coloreze ele.
—Da, da, asta era.
—Şi de ce nu i—am dat—o de dimineaţă?
— Erai prea preocupat să pregătești petrecerea pentru el. A avut o tortă cu glazură și trei lumînări, iar numele lui era scris cu acadele trandafirii şi...
—Da, mi—aduc aminte — spuse Cristofor Robin.

Capitolul VII.ÎN CARE KANGA ȘI MICUL RU VIN ÎN PĂDURE, IAR GUIȚ FACE O BAIE

Nimeni nu părea să ştie de unde au sosit, dar s—au trezit cu ei în pădure: Kanga şi micul Ru.

Cînd Pooh îl întrebă pe Cristofoi Robin: „Cum au ajuns pe meleagurile noastre?" Cristofor Robin îi răspunse: „Cum se obişnuieşte, dacă ştii ce—nseamnă asta, Pooh". Şi Pooh, care nu ştia, zise: „Aha!" Apoi dădu de două ori din cap şi repetă: „Cum se obişnuieşte. Aha !"

Şi pe urmă se duse la prietenul său Guiţ, să vadă ce crede el despre toate astea. La Guiţ acasă îl găsi şi pe Iepurilă. Aşa că dezbătură problema împreună.

—Ce nu—mi place în chestia asta —— spuse Iepurilă — este că aici eram noi, tu, Pooh, şi tu Guiţ, şi cu mine, şi deodată...

—Şi Iior — îi aminti Pooh.

—Şi Iior, şi deodată...

—Si Buha — îi aminti Pooh.

—Şi Buha, şi deodată, pe neaşteptate...

—O, si Iior — zise Pooh — era să—l uit.

—Aici eram noi — rosti rar şi răspica Iepurilă — noi toţi, şi iată că într—o bun; dimineaţă ne trezim şi... ce găsim? Găsim printre noi un Animal Ciudat: un animal de care nici măcar n—am auzit vreodată ! Un animal care—şi poartă familia în buzunar. Să zicem că eu mi—aş purta familia în buzunar, cîte buzunare mi—ar trebui?

—Şaisprezece — grăi Guiţ.
—Şaptesprezece, nu—i aşa? urmă Iepurilă. Şi încă unul pentru batistă fac optsprezece deci optsprezece buzunare la o singură hain? N—am timp de ele.
Rămaseră pe gânduri, fără să scoată o vorbă vreme îndelungată. Apoi Pooh, care de cîteva clipe se—ncruntase tare de tot, rupse tăcerea:
—Eu zic cincisprezece.
—Ce? întrebă Iepurilă.
—Cincisprezece.
—Cincisprezece ce?
—Familia ta.
—Ce—i cu ca?
Pooh îşi frecă nasul şi spuse că i s—a păru că Iepurilă vorbise despre familia lui.
—Oare? întrebă Iepurilă, distrat.
—Da, ai zis...
—Lasă asta, Pooh —— îl întrerupse Guiţ, erăbclător. Problema este: ce facem cu Kanga?
—Aha! Că bine zici — rosti Pooh.
—Cel mai bine ar fi aşa — începu Iepurilă. Să—l furăm pe micul Ru şi să—l ascundem, iar cînd Kanga o să întrebe: „Unde—i micul Ru ?", să răspundem: „Aha !".
—Aha! încercă Pooh să repete întocmai, ha! Aha!... Sigur că da — urmă el — dar m putea spune: „Aha!" şi fără să—l fi furat c micul Ru.
—Pooh — rosti îngăduitor Iepurilă — n—ai nici un pic de minte.
—Ştiu — răspunse cu umilinţă Pooh.
—Zicem „Aha!" în aşa fel, încît Kanga să priceapă că noi ştim unde se află micul Ru . „Aha!" înseamnă: „O să—ţi destăinuim unde e micul Ru, dacă ne făgăduieşti să părăseşti pădurea şi să nu te mai întorci niciodată". Acum linişte ca să pot chibzui. Pooh se aşeză într—un colţ şi încercă să rotească „Aha!" cum trebuie. Uneori i se părea că înseamnă ceea ce spusese Iepurilă, alteori i se părea că nu.
„Îmi închipui că e nevoie doar de exerciţiu — cugetă el. Mă întreb dacă şi Kanga are nevoie de exerciţiu ca să înţeleagă."
—Mai e doar un singur lucru — începu Guiţ, oarecum neliniştit. Am vorbit cu Cristofor Robin şi el spunea că, îndeobşte, Kanga este socotită ca unul dintre animalele cele mai fioroase. Mie nu mi—e frică de animalele fioroase în împrejurări obişnuite, dar se ştie că, dacă unuia dintre cele mai fioroase animale i se ia puiul, devine atît de fioros, cît două dintre cele mai fioroase animale. Si—n cazul ăsta, poate, e o nebunie să zici: ,,Aha!"
—Guiţ — îl mustră Iepurilă, scoţînd un creion şi muindu—i vîrful în gură — n—ai pic de curaj !
—E greu să fii viteaz cînd nu eşti decît un animal foarte mic — oftă Guiţ, fornăind uşor pe nas.
Iepurilă, care începuse să scrie şi era foarte ocupat, ridică ochii şi spuse:
—Tocmai pentru că eşti un animal foarte mic ai să ne fii de folos în planul pe care—l punem la cale.
Guiţ se însufleţi aşa de tare la gîndul că va fi de folos, încît uită să se mai sperie. Iar cînd Iepurilă îl încredinţa că, în ce priveşte mintalele de felul Kangăi, ele nu sînt fioroase decît în lunile de iarnă, pe cînd în celelalte înot impuri sînt din cale—afară de blînde, Guiţ abia mai putea sta locului, într—atît ardea de dorinţa de a le fi numaidecît de folos.
—Dar eu? întrebă Pooh, trist. Îmi închipui că eu nu pot fi de folos.
—Nu—i nimic, Pooi — îl consolă Guiţ poate altă dată.
—Fără Pooh — rosti solemn Iepurilă, ascuţindu—şi creionul — planul pe care—l punem la cale ar fi cu neputinţă de adus la îndeplinire.
—O! exclamă Guiţ şi se căzni să nu pară dezamăgit.
Iar Pooh se duse într—un colt al odăii și—și zise plin de el: „Cu neputinţă fără mine! Ce urs grozav mai sînt!"
—Acum ascultaţi cu toţii — ceru Iepurilă cînd isprăvi de scris, şi Pooh şi Guiţ ascultară zeloşi, cu gura căscată.
Iată ce le citi Iepurilă:

Plan de capturare a micului Ru

1 *Observaţii generale:* Kanga aleargă mai iute decît oricare dintre noi, chiar decît mine.

2 *Alte observaţii şi mai generale:* Kanga nu—şi ia niciodată ochii de la micul Ru, decît atunci cînd

puiul stă închis în siguranţă în buzunarul ei.

3 *De aceea:* Dacă e să—l capturăm pe mieii Ru, trebuie s—o luăm la fugă cu mult înaintea Kangăi, deoarece ea aleargă mai iute decît oricare dintre noi, chiar decît mine (vezi punctul 1).

4 *O idee:* Dacă Ru sare afară din buzunaru Kangăi şi Guiţ sare înăuntru, Kanga nu va băga de seamă, fiindcă Guiţ e un anima foarte mic.

5 Ca Ru.

6 Dar Kanga va trebui mai întîi să se uite în cealaltă parte, aşa încît să nu—l vadă pe Guiţ cînd sare înăuntru.

7 Vezi punctul 2.

8 *Alta idee:* Dacă Pooh o să—i vorbească iu chip foarte atrăgător, poate că ea va privi o clipă în cealaltă parte.

9 Şi—atunci o să fie cu putinţă să fug cu Ru.

10 Repede.

11 *Iar Kanga nu—şi va da seama de deosebire decît după aceea.*

Iepurilă citi mîndru, cu glas tare, acest plan şi, otava vreme, după ce—l citi, nimeni nu spuse nimic. Apoi Guiţ, care deschidea şi închidea gura fără să scoată vreun sunet, izbuti să rostească foarte răguşit:

—Şi după aceea?

—Ce vrei să spui?

—Cînd Kanga o să—şi dea seama de deosebire?

—Atunci o să zicem cu toţii: "Aha!"

—Toți trei?

—Da.

—O!

—Ce—i, ce te supără, Guiţ?

—Nimic — răspunse Guiţ — atîta vreme cît tustrei o să spunem „Aha!". Atîta vreme cît tustrei o să spunem „Aha!", nu—mi pasă — urmă el — că eu n—am să m—apuc să zic „Aha!" de unul singur. N—ar suna la fel de bine. Şi fiindcă veni vorba — mai întrebă — eşti sigur—sigur cu privire la spusele tale în ce priveşte lunile de iarnă?

—Ce luni de iarnă?

—Da, în ce priveşte ferocitatea numai în lunile de iarnă.

—Da, da, aşa e. Ei, Pooh, ai priceput ce—ai de făcut?

—Nu — răspunse Pooh — nu încă. Ce trebuie să fac?

—Ei bine, tu trebuie să vorbeşti mult, foarte mult cu Kanga, în aşa fel ca ea să nu bage de seamă nimic.

—O, şi despre ce?

—Despre orice vrei.

—Adică să—i spun o frîntura de poezie sau aşa ceva?

—Bună idee! îl lăudă Iepurilă. Grozav! Atunci haidem!

Aşadar, au pornit cu toţii s—o caute pe Kanga. Kanga şi Ru petreceau o după—amiază liniştită într—un colţ nisipos din pădure. Ru făcea mici sărituri pe nisip, cădea în găurile de şoareci şi se căţăra iar afară. Kanga, care—şi cam pierduse răbdarea, îl tot zorea:

—Numai o săritură mai faci, puiule, şi pe urmă mergem acasă.

În clipa aceea cine altul decît Pooh se ivi urcînd dealul cu mersul lui greoi.

—Bună ziua, Kanga!

—Bună ziua, Pooh!

—Uită—te la mine cum sar! ţipă Ru şi căzu în altă gaură de şoarece.

—Bună, Ru, micuţul meu prieten!

—Ne pregăteam tocmai să mergem acasă — spuse Kanga. Bună ziua, Iepurilă! Bună ziua, Guiţ !

Iepurilă şi Guiţ, care ajunseseră pe culme venind de pe cealaltă coastă a dealului, dădură bună ziua şi—l salutară pe Ru, iar Ru îi rugă să se uite cum sare, aşa că se opriră să—l privească.

Kanga se uită şi ea...

—O, Kanga — începu Pooh, după ce Iepurilă îi făcu de două ori semn — mă întreb dacă îţi place cît de cît poezia.

—Nu prea — zise Kanga.

—O! exclamă Pooh.
—Ru, puiule, încă o săritură, şi—apoi plecăm acasă.
Se lăsă o scurtă tăcere, în care timp Ru căzu în altă gaură de şoarece.
—Dă—i înainte! şopti cu glas tare Iepurilă, ducînd laba la gură.
—Şi fiindcă veni vorba de poezie — urmă Pooh — am. compus venind încoace o mică bucată în versuri, sună cam aşa... Aăă... stai să—mi aduc aminte.
—Drăguţ — îl întrerupse Kanga. Acum, Ru, puiule...
—O să—ţi placă poezia asta — zise Iepurilă.
—O s—o îndrăgeşti — zise Guiţ.
—Trebuie s—o asculţi cu multă atenţie — zise Iepurilă.
—În aşa fel, încît să nu pierzi nici un cuvînt — zise Guiţ.
—O, da — răspunse Kanga, fără însă a—şi lua ochii de la micul Ru.
—Cum e, Pooh? Îl îndemnă Iepurilă. După ce tuşi uşor, Pooh începu;

Rînduri scrise de un urs cu foarte puţină minte

Arde luni soarele tare,
Şi m—apucă o mirare;
Spune, adevărat e, oare,
Care—i ce şi ce e care ?

Apoi marţi cînd nu stă ploaia,
Mă cuprinde iar văpaia,
Ori e laia, ori bălaia
Ăsta—i ăla, asta—i aia?

Miercuri zările—s senine,
Eu nu am de ce mă ţine
Şi mă—ntreb, aşa e bine,
Cine—i oare, care—i cine?

Joi pămîntu—i ca de stei
Şi sînt ţurţuri unde vrei;
Pare clar şi cu temei
Ce—i al cui, dar al cui ce—i ?

Vineri...

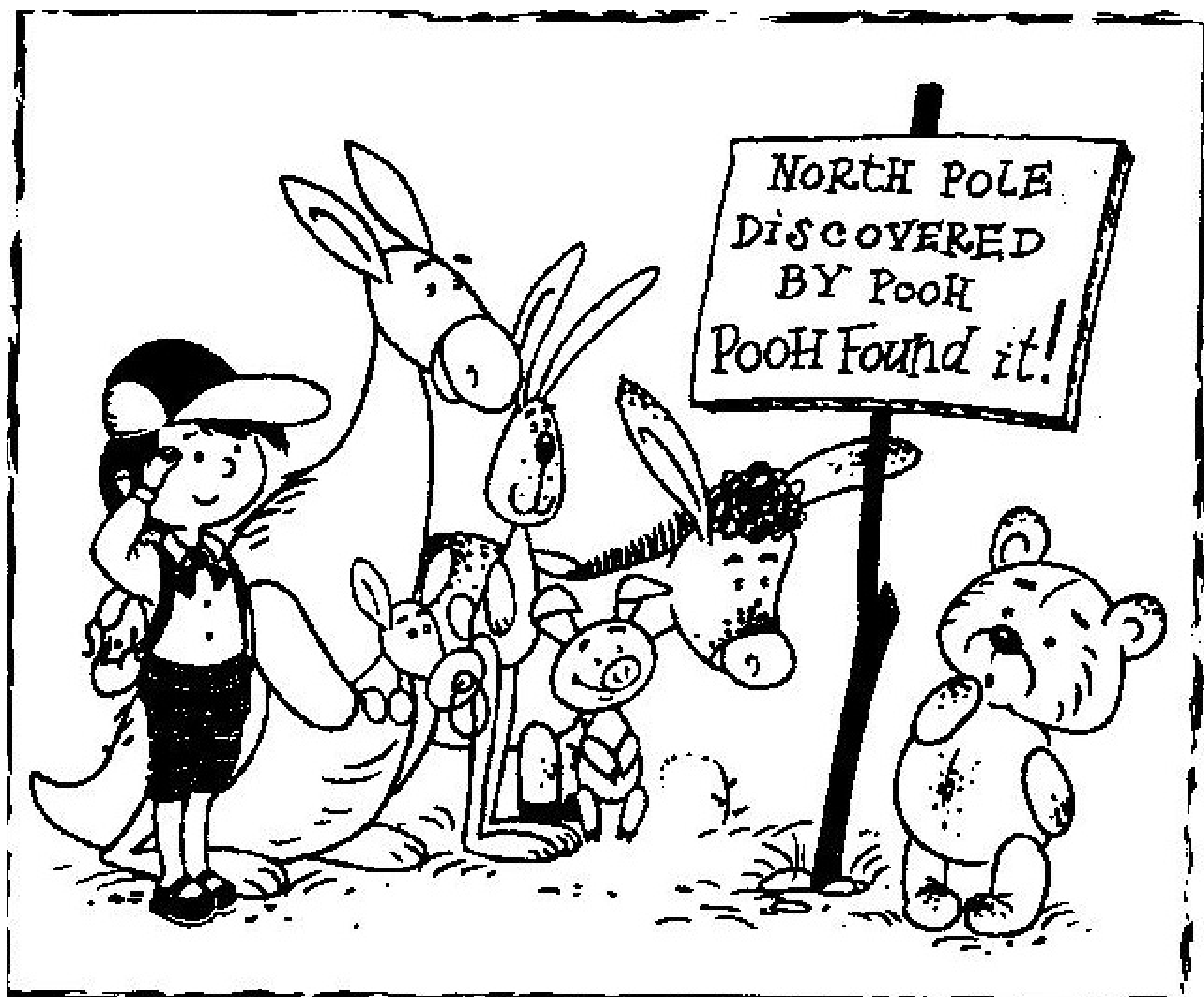
—Da, nici vorbă, nu ! spuse Kanga, fără a aştepta să mai afle ce s—a întîmplat vineri. Numai o singură săritură, Ru, puiule, şi—apoi *trebuie* într—adevăr să plecăm.
Iepurilă îi dădu ghes lui Pooh, împungîndu—l cu cotul.
—Şi fiindcă veni vorba de poezie — adăugă repede Pooh — ai văzut copacul de acolo?
—Unde? întrebă Kanga. Haide, Ru...
—Drept acolo — şi Pooh arătă cu degetul în spatele Kangăi.
—Nu — zise Kanga. Acum sări înăuntru, Ru, puiule, şi—o să mergem acasă.
—Trebuie să priveşti neapărat copacul de colo — spuse Iepurilă. Să te—ajut să sari în buzunar, Ru? Şi—l ridică pe Ru între labe.
—De—aici văd în copac o pasăre — zise Pooh. Ori o fi un peşte?
—De aici poţi vedea pasărea... de n—o fi cumva un peşte — vorbi Iepurilă.
—Nu—i un peşte, e—o pasăre — zise Guiţ.
—Aşa—i — întări Iepurilă.
—E un graur sau o mierlă? întrebă Pooh.
—Păi aici e—aici — zise Iepurilă. E o iertă sau un graur?
În sfîrşit Kanga întoarse capul să privească. Şi—n clipa în care ea era cu capul întors, Iepurilă rosti cu

glas tare: „Haide, Ru, înăuntru!" și Guiț sări în buzunarul Kangăi, iar Iepurilă o luă la goană, cu Ru între labe, şi fugea cît îl ţineau picioarele.
—Hei, unde—i Iepurilă? întrebă Kanga, întorcînd capul. Te simţi bine Ru, puiule?
Guiţ scoase un ţipăt ascuţit, întocmai ca Ru, din fundul buzunarului Kangăi.
—Iepurilă a fost nevoit să plece — spuse Pooh. Cred că s—a gîndit la un lucru care trebuia neîntîrziat pus la punct.
—Şi Guiţ?
—Cred că Guiţ s—a gîndit şi el la ceva tot atunci. În acelaşi timp.
—Ei, trebuie să plecăm acasă — hotărî Kanga. La revedere, Pooh!
Şi din trei sărituri se făcu nevăzută.
Pooh privi în urma ei. „Tare aş vrea să pot sări şi eu în felul ăsta — cugetă el. Dar unii pot, alţii nu. Aşa stau lucrurile."
Guiţ însă trecea prin clipe cînd dorea ca mama lui Ru să nu poată sări astfel. Adesea, cînd avea de făcut un drum lung prin pădure, el ar li vrut să fie o pasăre, dar acum stătea şi se gîndea, hurducat în fundul buzunarului Kangăi:

Înseamnă prind
asta să să cu
„Dacă zbori n—am adevărat
niciodată gust".

—Şi cînd se, ridica în sus, ofta :. „Oooo ! , şi cînd cobora, se văita: „Au!" Şi tot drumul, pînă acasă la Kanga, a ţinut—o întruna: „Oooo!" „Au !" „Oooo!" „Au !".„Oooo!" „Au !" De cum îşi deschise buzunarul Kanga pricepu, bineînţeles, despre ce era vorba. O clipă îi fu teamă, dar numaidecât îşi zise că n—are motiv; nu se îndoia o clipă că Cristofor Robin nu va îngădui să i se—ntîmple ceva lui Ru. Aşa că—şi spuse: „Dacă ei vor să—mi joace un renghi, las' c—am să le joc eu unul!"
—Şi—acum, Ru, puiule — grăi ea, scoţîndu—l pe Guiţ din buzunar — la culcare!
—Aha! rosti Guiţ. cît putu mai bine, după înfricoşătoarea călătorie. Dar nu izbuti un „Aha!" prea grozav, şi Kanga nu păru să înţeleagă ce vrea să însemne.
—Baia întîi — zise ea cu voioşie.
—Aha! rosti Guiţ, uitîndu—se îngrijorat împrejur şi căutîndu—i pe ceilalţi.
Dar ceilalţi nu se aflau acolo. Iepurilă se juca cu micul Ru acasă la el, îndrăgindu—l din ce în ce mai mult, iar Pooh, care luase hotărîrea s—o ajungă pe Kanga, se mai găsea încă în colţul nisipos clin capătul pădurii şi se exersa la sărituri.
—Mă—ntreb — rosti gînditoare Kanga — dacă n—ar fi bine să facem în seara asta o baie rece. Vrei, Ru, puiule?
Guiţ, căruia de fapt nu—i plăcea deloc să se îmbăieze, indignat prinse să clănţăne din dinţi şi spuse cu un glas care voia să pară mai plin de curaj:
—Kanga, cred că a venit vremea să vorbim deschis.
—Ru, mic şi caraghios! zise Kanga pregătind apa pentru baie.
—Nu sînt Ru — rosti tare Guiţ. Eu sînt Guiţ.
—Da, puiule, da — răspunse Kanga, mîngîietor. I—auzi—l cum îşi preface glasul ca să semene cu al lui Guiţ ! Ce deştept e! urmă ea în timp ce scotea din dulap un calup mare de apun galben. Mă—ntreb ce—o să—i mai dea rin gînd?
—Nu vezi? strigă Guiţ. N—ai ochi? Uită—te a mine!
—Asta şi fac, Ru, puiule — răspunse Kanga, destul de aspru. Şi ştii ce ţi—am spus ieri privitor la maimuţăritul oamenilor. Dacă—l mai imiţi pe Guiţ, ai s—ajungi s—arăţi ca el, şi gîndește—te ce rău o să—ţi pară atunci. Ei, gata treci la baie și să nu mă silești să—ți spun a doua oară!
Pînă să-și dea seama ce se-ntîmplă, Guiț se pomeni în baie, iar Kanga începu să-l săpunească vîrtos cu o mănuşă mare, plină de clăbuc.
—Au ! striga Guiţ. Lasă—mă ! Eu sînt Guiţ !
—Nu deschide gura, puiule, că altfel îţi intră săpun în ea — încerca să—l potolească Kanga. Aşa... Şi ce—ţi spuneam înainte?

—O...o...o faci într—adins — bolborosi Guiţ cînd putu să vorbească din nou ; apoi ca din întîmplare, mănuşa clăbucită îi intră în gură.
—Aşa—i bine, puiule, nu mai spune nimic — urmă Kanga, şi peste o clipă Guiţ ieşea din baie şi era frecat cu prosopul ca să se usuce. Acum — grăi Kanga — doctoria şi în pat.
—Ce... ce... ce doctorie? îngăimă Guiţ.
—Care te face să creşti mare şi voinic, puiule. Doar nu vrei să rămîi mic şi slab ca Guiţ, nu? Ei, hai!
În clipa aceea se auzi o bătaie în uşă.
—Intră! zise Kanga şi Cristofor Robin intră în casă.
—Cristofor Robin! Cristofor Robin! strigă Guiţ. Spune—i Kangăi cine sînt. Ea o ţine morţiş că sînt Ru. Nu sînt Ru, nu—i aşa?
Cristofor Robin se uită cu atenţie la el şi clătină din cap.
—Nu poţi să fii Ru — încuviinţă băieţaşul — deoarece chiar acum l—am văzut pe Ru jucîndu—se la Iepurilă
—Nemaipomenit! exclamă Kanga. Închipuie—ţi! închipuie—ţi cum am putut să fac o greşeală ca asta?!
Ei, vezi! o mustră Guiţ. Ți—am spus doar că eu sînt Guiţ.
Cristofor Robin clătină iar din cap:
— Nu, nu eşti Guiţ. Eu îl cunosc bine pe Guiţ, el are cu totul altă culoare.
Guiţ începu să spună că numai baia pe care abia o făcuse era de vină, apoi se gîndi că poate n—ar trebui să spună lucrul acesta, dar cînd deschise gura să zică altceva, Kanga îi vîrî lingura cu doctorie, iar după aceea îl bătu pe spate, încredinţîndu—l că atunci cînd te obişnuieşti cu ea are un gust destul de bun.
—Ştiam eu că nu—i Guiţ - grăi Kanga.
Dar mă—ntreb cine—ar putea să fie?
—Poate—i vreo rudă de—a lui Pooh — îşi exprimă părerea Cristofor Robin. O fi vreun nepot, vreun unchi sau cam aşa ceva...
Kanga încuviinţă spusele lui şi zise că trebuie să—i dea negreşit un nume.
—Am să—i zic Putel — îl boteză Cristofor Robin. Mai pe scurt Henri Putel.
Dar chiar în clipa cînd lucrul fu hotărît, Henri Putel se smulse din braţele Kangăi, şi sări jos. Spre marea lui bucurie, Cristofor Robin lăsase uşa deschisă. Niciodată Henri—Putel—Guiţ n—a alergat atît de iute şi nu s—a oprit decît cînd a ajuns aproape de casă.
Cînd mai avea doar vreo sută de metri de făcut, a încetat să mai gonească, şi tot restul drumului s—a tăvălit prin ţărînă, ca să—şi recapete culoarea lui plăcută şi dragă.
Astfel Kanga şi Ru au rămas în pădure. Şi în fiecare marţi Ru îşi petrecea ziua în tovărăşia bunului său prieten Iepurilă, şi—n fiecare marţi, Kanga îşi petrece ziua în tovărăşia bunului ei prieten Pooh, învăţîndu—l să sară, şi—n fiecare marţi, Guiţ îşi petrecea ziua în tovărăşia bunului său prieten Cristofor Robin.
Și uite aşa erau din nou fericiţi cu toţii.

Capitolul VIII.ÎN CARE CRISTOFOR ROBIN CONDUCE O *EXPOTIȚIE* LA CERCUL POLAR

Într—o zi frumoasă, Pooh porni tropăind spre capătul pădurii, ca să vadă dacă, la drept vorbind, prietenului său Cristofor Robin îi plăceau urşii. în dimineaţa aceea, la dejun (alcătuit doar dintr—un strat subţire de marmeladă întins pe o bucată sau două de fagure), lui Pooh îi veni deodată în minte un nou cîntec. Începea cam aşa:

Cîntaţi, ura! Trăiască ursul!...

Ajuns aici, se scarpină în cap şi se gîndi: „E—un început foarte bun pentru un cîntec, dar ce mă fac cu—al doilea vers?" încercă el să cînte „ura" de două—trei ori, dar nu ieşea cine ştie ce. „Poate ar fi mai bine — cugetă el — clacă aş spune «Aha! Trăiască ursul!»" Cîntă, aşadar, „Aha!...", dar nici de astă dată nu fu mai bine. „Nu—i nimic — hotărî el — am să cînt primul vers de două ori şi, poate, dacă—l cînt foarte repede, o să mă pomenesc fredonîndu—l de la sine pe—al treilea şi pe—al patrulea, înainte de—a avea vreme să mă gîndesc la ele, şi uite aşa o să iasă un Cîntec Bun." Să—i dăm drumul:

Cîntaţi, ura! Trăiască ursul!
Cîntaţi, ura! Trăiască ursul!
Ce—i dacă—s ploi neîncetate,
Pe bot am miere pe săturate,
Şi de—s cîmpiile dezgheţate
Am miere pe labele mele spălate.
Ura ! Lui Pooh o viaţă nouă,

Ura! Lui Pooh o viaţă nouă,
Iau o gustare peste—o oră sau două!...

Era atît de încîntat dc c în tecul lui, încît îl îngînă tot drumul pînă—n capătul pădurii. ‚Dacă îl mai cînt mult — chibzui el — o să vină vremea să—mi iau gustarea, şi—atunci ultimul vers nu se mai potriveşte." Aşa că e mulţumi numai să—l fredoneze.

Cristofor Robin şedea în faţa casei şi—şi unea cizmele înalte. De cum văzu cizmele nalte, Pooh ştiu că se pregăteşte o aventură, şi şterse mierea de pe bot cu dosul labei i se ferchezui ca s—arate cît.mai chipeş, gata să ia parte la orice acţiune.

— Bună dimineaţa, Cristofor Robin! strigă el. .

—Salutare, Pooh, ursulică! Nu izbutesc să—mi trag cizma.

—Asta—i rău! spuse Pooh.

—N—ai vrea să fii atît de drăguţ şi să mă sprijini? Că tot trăgînd aşa de tare, o să cad pe spate.

Pooh se aşeză, îşi înfipse labele dinapoi în pămînt şi se propti bine în spatele lui Cristofor Robin, iar Cristofor Robin se propti bine în spatele lui, şi trase, şi trase... pînă ce—i intră piciorul în cizmă.

—Ei, cu treaba asta am isprăvit — se bucură Pooh. Ce mai avem de făcut acum?

—Plecăm toţi într—o expediţie — îl vesti Cristofor Robin, sculîndu—se de jos şi scuturîndu—şi hainele de praf. Îţi mulţumesc, Pooh,

—Plecăm într—o *expotiție?* întrebă cu—nflăcărare Pooh. Cred că niciodată n—am fost într—o... de—asta. Unde o să plecăm în expotiţie?

— Expediţie, urs prostuţ ! Are un *x* înăuntru.

—O, ştiu! răspunse Pooh. Dar de fapt, nu ştia.

—Plecăm să descoperim Cercul Polar.

—O ! exclamă din nou Pooh. Ce—i aia Cercul Polar? întrebă el.

—E un lucru care se descoperă — rosti Iu nepăsare Cristofor Robin, care nici el nu prea era sigur ce şi cum.

—O, înţeleg — zise Pooh. Oare urşii sînt de vreun folos la descoperirea lui?

—Bineînţeles că sînt. Și Iepurilă, şi Kanga, şi voi toţi. E o expediţie! Asta înseamnă o expediţie: un şir lung, alcătuit din oricine. Mai bine le—ai spune şi celorlalţi să fie gata de plecare, în timp ce eu o să văd dacă puşca mea e—n bună stare. Şi toţi trebuie să aducem provizii.

—Să aducem ce?

—De—ale gurii.

—O ! grăi Pooh, fericit. Am crezut c—ai spus provizii. Mă duc să—i vestesc. Şi porni tropăind.

Prima persoană pe care o întîlni fu Iepurilă.

—Salutare, Iepurilă, tu ești? îl întîmpină el.

—Hai să zicem că nu sînt eu, să vedem, ce se—ntîmplă — răspunse Iepurilă.

—Am un mesaj pentru tine.

—I—l voi transmite.

—Plecăm într—o expotiţie cu Cristofor Robin.

—Şi ce—i asta în care o să plecăm?

—Un fel de vapor, cred — zise Pooh.

—Aha! Ceva de felul ăsta!

—Da. Şi—o să descoperim un Cerc Polar sau mai ştiu eu ce de soiul ăsta. Oricum, plecăm să—l descoperim.

—Da' plecăm? E sigur că plecăm? întrebă Iepurilă.

—Da. Şi trebuie s—aducem pro—de—ale—gurii cu hoi. Dacă vrem să punem ceva în gură.

Acum mă duc la Guiţ. Spune—i tu Kangăi, vrei?

Şi Pooh îl părăsi pe Iepurilă, grăb indu—se spre locuinţa lui Guiţ. Guiţ şedea în faţa casei sale, sufla fericit într—o păpădie şi se—ntreba dacă o să se—ntîmple anul ăsta, la anul, cîndva sau niciodată... Tocmai descoperise că n—avea să se întîmplc niciodată şi se străduia să—şi amintească despre ce era vorba, cu speranţa că în nici un caz nu era vorba de un lucru frumos. În clipa aceea sosi Pooh.

—O, Guiţ — spuse Pooh cu înflăcărare — plecăm într—o *expotiţie* cu toţii, cu de—ale gurii. Să descoperim ceva.

—Să descoperim ce? întrebă Guiţ, neliniştit.

—Ei, ceva.

—Nimic fioros?
—Cristofor Robin n—a pomenit nimic despre lucruri fioroase. A spus doar că au un „x".
—Nu de *nixurile* lor îmi pasă — rosti cu seriozitate Guiţ — ci de colţi. Dar dacă merge Cristofor Robin, nu—mi pasă de nimic.
În cîteva clipe se şi aflau cu toţii la marginea pădurii, şi *expotiţia* porni la drum.
În frunte mergea Cristofor Robin şi Iepurilă, apoi veneau Guiţ şi Pooh; după ei, Kanga, cu Ru în buzunar, şi Buha, pe urmă Iior, iar la coadă, într—un şir lung, toţi prietenii şi rudele lui Iepurilă.
—Nu i—am chemat eu — lămuri în treacăt Iepurilă. M—am pomenit nitam—nisam cu ei. Aşa fac întotdeauna. Da' pot să mărşăluiască la urmă, după Iior.
—Vreau să spun — bombăni Iior — că este scandalos. Eu n—am vrut să fac parte din expo... cum îi zice Pooh. Am venit doar ca să fiu îndatoritor. Dar ce mai încoace—încolo, iată—mă—s aici şi, de vreme ce mă aflu la coada expo... cum îi ziceţi voi... atunci măcar lăsati—mă să fiu ultimul. Numai că de cîte ori o să vreau să m—aşez jos la un mic popas, va trebui mai întîi să mătur cu coada jumătate de duzină de prieteni şi rude mai mici de—ai lui Iepurilă. Ceea ce faceţi nu mai e deloc o expo... cum naiba i—o fi zicînd, ci curat o gălăgie fără noimă. Asta am avut de spus.
—Am priceput ce vrea să zică Iior — îi lămuri Buha. Dacă o să—mi cereţi părerea...
—Nu cer părerea nimănui! se răsti Iior. Eu vă spun doar atît: în ce mă priveşte, putem să căutăm Cercul Polar sau să ne jucăm de—a
„Hai să mergem în pădure/
Să culegem fragi şi mure/
Să culegem fragi frumoşi/
Cu o toartă fără coş"...
Pentru mine e acelaşi lucru.
Se auzi o chemare din capul şirului.
—Înainte! strigă Cristofor Robin.
—Înainte! strigară Pooh şi Guiţ.
—Înainte! strigă Buha.
—Pornim! spuse Iepurilă. Trebuie să plec. Şi se grăbi spre rîndurile din faţă ale expediţiei împreună cu Cristofor Robin.
—Foarte binel încuviinţă şi Iior. Să mergem! Dar să nu ziceţi că nu v—am spus.
Prin urmare, porniră cu toţii să descopere Cercul Polar. Şi cum mergeau aşa, începură să pălăvrăgească între ei ba de una, ba de alta, în afară de Pooh, care compunea un cîntec.
—Asta e prima strofă.— îi spuse el lui Guiţ cînd o termină.
—Prima strofă a cui?
—A cîntecului meu.
—Care cîntec?
—Ăsta.
—Care asta?
—Ei, Guiţ, dacă asculţi, o să—l auzi.
—De unde ştii că nu te—ascult?
La care, Pooh,nemaiștiind ce să—i răspundă, începu să cînte:

S—au dus să caute Cercul Polar
Guiţ, şi Buha, şi Iior măgar.
Descoperire ca asta mai rar
Pentru Buha, Guiţ şi Iior măgar.
Cristofor Robin şi Pooh, negreşit,
Şi Iepurilă cu—ai săi au pornit,
Şi tinde e Cercul ei n—aveau habar
Trăiască cu toţii şi Iior măgar!...

—Linişte! spuse Cristofor Robin, întorcîndu—se către Pooh. Ne apropiem de un loc primejdios.
—Linişte! spuse Pooh, întorcîndu—se repede către Guiţ.
—Linişte! spuse Guiţ către Kanga.

—Linişte! spuse Kanga către Buhă, în timp ce Ru îşi spuse singur de cîteva ori în şoaptă: „Linişte!"
—Linişte! spuse Buha către Iior.
—Linişte! strigă Iior cu glas cumplit către toate rudele şi prietenii lui Iepurilă.
Şi „Linişte!" îşi şuşotiră aceştia grabnic unul altuia înspre capătul şirului, pînă auzi şi ultimul dintre ei. Şi ultimul, cel mai mic prieten şi rudă a lui Iepurilă, se simţi atît de zguduit cînd îşi dădu seama că întreaga expotiţie îi spune lui să tacă, încît îşi vîrî adînc capul într—o crăpătură din pămînt şi rămase acolo două zile pînă ce trecu primejdia, apoi se repezi acasă în mare grabă şi din ziua aceea trăi liniştit alături de mătuşa lui. Numele său era Alexandru Gîndac.
Expotiţia ajunsese la un rîu care şerpuia înspumat între maluri înalte şi stîncoase. Cristofor Robin văzu îndată ce mare primejdie îi paşte.
—Aici e locul cel mai bun pentru ambuscadă — lămuri el.
—Unde să cadă? îl întrebă în şoapta Pooh pe Guiţ. Într—o tufă de grozamă?
—Dragul meu Pooh —îl luă de sus Buha, după cum îi era obiceiul — nu ştii oare ce—i o ambuscadă?
—Buhă — interveni Guiţ, privind—o sever drept în ochi — ceea ce mi—a şoptit Pooh a fost o chestiune întru totul personală şi nu era nevoie...
—O ambuscadă e un soi de surpriză — urmă Buha.
—Păi şi tufa de grozamă e uneori o surpriză — zise Pooh.
—O ambuscadă, aşa cum mă pregăteam tocmai să—i explic lui Pooh — rosti Guiţ — e un soi de surpriză.
—Dacă nişte indivizi se năpustesc deodată asupra ta, asta se cheamă ambuscadă — încheie Buha.
—Cînd nişte indivizi se năpustesc deodată asupra ta, asta—i o ambuscadă, Pooh — îl lămuri mai departe Guiţ.
Aflînd ce este o ambuscadă, Pooh spuse că într—o zi, cînd a căzut dintr—un copac, o tufă de grozamă a sărit la el şi i—au trebuit şase zile să se cureţe de ghimpi.
—Nu vorbim acum de tufe de grozamă — îl cam repezi Buha.
—Ba eu vorbesc — îi răspunse Pooh. Urcau cu multa prevedere în susul rîului,
sărind din stîncă în stîncă. Şi după ce străbătură o mică bucată de drum, ajunseră într—un loc unde malurile se lărgeau de o parte şi de alta, aşa că apa era mărginită de cîte o fîşie de luncă acoperită cu iarbă, unde se puteau aşeza să se odihnească. Cum văzu acest loc, Cristofor Robin strigă:
—Opriţi!
Şi toţi se aşezară şi se odihniră.
—Cred că ar fi bine să mîncăm acum toate proviziile, ca să nu mai avem atît de mult ele cărat — spuse Cristofor Robin.
—Să mîncăm toate ce? întrebă Pooh.
—Tot ce—am adus — zise Guiţ şi se apucă de treabă.
—Ce idee straşnică ! chiui Pooh şi se apucă şi el de treabă.
—V—aţi adus cu toţii cîte ceva, nu? întrebă Cristofor Robin, cu gura plină.
—Toţi, afară de mine — zise Iior. Ca de obicei.
Şi se uită la ei cu aerul său melancolic dintotdeauna.
—Bănuiesc că nimeni dintre voi nu şade clin întîmplare pe niscaiva ciulini?
—Ba mi se pare că eu sînt ăla — zise Pooh. Au ! Se sculă şi se uită la spatele său: Da, chiar aşa—i. Mi—am închipuit eu.
—Mulţumesc, Pooh. Dacă tot ai isprăvit cu ei... Şi Iior se îndreptă spre locul lui Pooh şi începu să înfulece. Ştii, nu le prieşte deloc să stai pe ei — urmă el, ridicînd ochii și uitîndu—se la Pooh în timp ce mesteca. Se duce toată seva. Să ţineţi minte altă dată. Puţină bună—cuviinţă, gîndiţi—vă şi la alţii, asta—i tot ce vi se cere!
Cum isprăvi de mîncat, Cristofor Robin îi opti ceva lui Iepurilă şi Iepurilă răspunse:
—Da, da, de bună seamă.
Şi—o porniră împreună, luînd—o în susul rîului.
—N—am vrut să audă ceilalţi — spuse Cristofor Robin.
—Desigur — rosti Iepurilă, dîndu—şi aere.
—Ştii... mă—ntreb... numai că... Iepurilă, îmi închipui că tu nu ştii... Oare cum o fi arătînd Cercul Polar?
—Asta—i bine ! exclamă Iepurilă, mîngîindu—şi mustăţile. Pe mine mă întrebi?
—Am ştiut odată, numai că m—a pălit un fel de uitare — urmă Cristofor Robin, ca şi cum lucrul acesta

n—avea cine ştie ce însemnătate.
—Ciudat! se miră Iepurilă. Ştii că şi pe mine m—a pălit un fel de uitare, cu toate că am ştiut odată.
—Bănuiesc că—i un cerc ca oricare altul.
—Fireşte că—i un cerc — zise Iepurilă — fiindcă se cheamă cerc, şi dacă—i un cerc, ei bine, eu cred că—i trîntit pe undeva jos, căci nu poate fi trîntit într—altă parte.
—Da, mi—am închipuit eu.
—Numai că mai e o întrebare — urmă Iepurilă. Pe unde o fi trîntit?
—Păi asta căutăm noi — îl lămuri Cristofor Robin.

Se—ntoarseră deci la ceilalţi. Guiţ, întins pe spate, dormea liniştit. Ru îşi spăla faţa şi labele în rîu, în timp ce Kanga se fălea la toată lumea că puiul ei se spală singur pe obraz pentru prima oară în viaţa lui. Iar Buha îi povestea Kangăi o istorie interesantă, folosind cuvinte lungi ca Enciclopedie şi Rododendron, în timp ce Kanga nici n—o asculta.
—Eu nu ţin de fel la tot dichisul ăsta cu spălatul — bombăni Iior. Chestia asta modernă cu „dă după urechi" e lipsită de orice noimă. Tu ce crezi, Pooh?
—De... — zise Pooh — eu cred...

Nu vom şti însă niciodată ce credea Pooh, deoarece deodată răsună un chiot al lui Ru, ;un plescăit şi strigătul ascuţit, alarmat al Kangăi.
—Care va să zică am încheiat—o cu spălatul — spuse Iior.
—Ru a căzut în rîu! ţipă Iepurilă şi, împreună cu Cristofor Robin, se repeziră în goană devale să—i sară în ajutor.
—Uitaţi—vă cum înot! chiuia din mijlocul unui ochi de apă şi, împins de curent spre cascadă, intra într—alt ochi de apă.
—N—ai nimic, Ru, puiule? strigă Kanga, îngrijorată.
—Nu! se auzea glasul lui Ru. Uitaţi—vă cum în... şi curentul îl tîra într—o nouă bulboană.

Toţi se străduiau să—i vină cu ceva în ajutor. Guiţ, trezit de—a binelea şi pe neaşteptate, ţopăia încolo şi—ncoace şi se văita gălăgios: „Vai! Auzi ce întîmplare!"

Buha îi învăţa că, în caz de imersiune neprevăzută şi temporară, lucrul cel mai important e să ţii capul deasupra apei.

Kanga sărea de—a lungul malului, întrebînd:
—Eşti sigur că n—ai nimic, Ru, puiule? La care Ru răspundea din orice ochi de apă în care se afla în clipa aceea:
—Uitaţi—vă cum înot!...

Iior, întors cu spatele la accident, îşi lăsase coada să—i atîrne deasupra primului ochi de apă în care căzuse Ru şi bombănea încet de unul singur:
—Poftim ce—a ieşit din tot spălatul ăsta! Prinde—te de coada mea, Ru, puiule, şi n—o să ţi se—ntîmple nimic...

Cristofor Robin şi Iepurilă sosiră în goană şi trecură pe lîngă Iior strigînd celor de faţă:
—Nu te teme, Ru, vin acuma! Era glasul lui Cristofor Robin.
—Unul din voi s—arunce mai la vale ceva de—a curmezişul apei! ţipa Iepurilă.

Pooh însă chiar aducea ceva. Cu două ochiuri de apă mai jos de locul unde se afla Ru, ursuleţul şedea cu un cerc între labe; Kanga, se apropie de el, apucă şi ea de un capăt al cercului şi—l ţinură deasupra apei. Iar Ru, bolborosind mîndru: „Uitaţi—vă cum înot", se îndreptă, mînat de curent, spre cerc şi se caţără, ieşind apoi afară pe mal.
—Aţi văzut cum înot? ţipa Ru cît îl ţinea gura, în timp ce Kanga îl cerceta şi—l frecționa. Pooh, m—ai văzut cum înot? Asta se cheamă înot, ce—am făcut eu. Iepurilă, ai văzut ce—am făcut? Am înotat. Hei, Guiţ! Guiţ, m—auzi? Ce crezi că am făcut? Am înotat! Cristofor Robin, m—ai văzut?...

Dar Cristofor Robin nu—l auzea. El se uita ţintă la Pooh.
—Pooh, unde—ai găsit cercul? îl întrebă. Pooh privi cercul din mîna sa.
—L—am găsit şi atîta tot — răspunse el. Şi m—am gîndit că ne—ar putea fi de folos. Aşa că l—am ridicat de jos şi l—am luat cu mine.
—Pooh — rosti grav Cristofor Robin — expediţia a luat sfîrşit. Ai descoperit Cercul Polar.
—O! exclamă Pooh.

Iior tot mai stătea cu coada în apă, cînd ceilalţi se—ntoarseră spre el.
—Spuneţi—i careva lui Ru să se grăbească — zise Iior. Îmi îngheaţă coada. N—aş fi vrut să pomenesc

de lucrul ăsta, da' sînt silit s—o fac. Nu mă plîng, nu, însă aşa stau lucrurile... îmi îngheaţă coada.
—Iată—mă—s! strigă Ru.
—A, iată—te!
—M—ai văzut înotînd?
Iior îşi scoase coada din apă şi plesni din ea într—o parte şi într—alta.
—Aşa—i cum m—aşteptam — rosti el. N—o mai simt deloc. A amorţit de—a binelea. Da, asta s—a întîmplat. A amorţit de—a binelea. însă, de vreme ce nimeni nu se sinchiseşte, bănuiesc că e totul în regulă.
—Bătrîne Iior, bietul de tine! O să ţi—o usuc eu — zise Cristofor Robin, şi îndată îşi scoase batista şi începu să frece coada măgarului.
—Mulţumesc, Cristofor Robin! Tu eşti singurul care pari să te pricepi la cozi. Ceilalţi nu se gîndesc... ăsta e defectul lor. N—au imaginaţie. Pentru dînşii, o coadă nu—i o coadă, ci un pic de ceva în plus la spate.
—Nu te necăji, Iior — îi spuse Cristofor Robin, frecînd din răsputeri. Aşa—i mai bine?
—Simt parcă mai mult că e coadă. O simt din nou că—i a mea, dacă înţelegi ce—nseamnă asta.
—Hei, Iior! îi strigă Pooh, îndreptîndu—se spre ei cu cercul în labă.
—Bun venit, Pooh! Mulţumesc de întrebare, dar abia peste o zi sau două îmi va putea fi iar de folos.
—Ce să—ţi fie de folos? se miră Pooh.
—Ceea ce ai pomenit adineauri.
—N—am pomenit nimic! zise Pooh, cu o mutră uluită.
—Iartă—mă, a fost iar greşeala mea. Credeam că ai spus că—ţi pare rău de coada mea amorţită şi că ai întrebat dacă nu poţi să m—ajuţi cu nimic.
—Nu — răspunse Pooh. N—am fost eu acela. Ursuleţul se gîndi o clipă, apoi, binevoitor, încercă să—i amintească: Poate c—a fost altcineva.
—Că bine zici. Atunci, dacă—l vezi, mulţumeşte—i din partea mea.
Pooh se uită neliniştit la Cristofor Robin.
—Pooh a găsit Cercul Polar — spuse Cristofor Robin. Nu—i minunat?
Pooh plecă modest ochii în pămînt.
—Ăsta este? întrebă Iior.
—Da — răspunse Cristofor Robin.
—Pe el îl căutam?
—Da — răspunse Pooh.
—Oho! rosti Iior. Ei, oricum, bine că n—a plouat — adăugă el.
Aşezară cercul jos şi, în mijlocul lui, Cristofor Robin înfipse în pămînt un băţ cu o tăbliţă pe care scria:

CerCUL PoLAr
DECsopERIT de
PooH
Pooh IA găSIT

Pe urmă au pornit cu toţii spre casă. Şi, cred, dar nu sînt sigur, că Ru a făcut o baie fierbinte şi s—a dus drept la culcare. Iar cînd Pooh a ajuns acasă, mîndru nevoie mare de isprava săvîrşită, a luat o mică gustare ca să se mai întremeze.

Capitolul IX.ÎN CARE GUIȚ E CU DESĂVÎRȘIRE ÎNCONJURAT DE APE

Ploua, ploua, ploua întruna. Guiţ îşi spuse că niciodată în viaţa lui — şi era, slavă Domnului, destul de în vîrstă: avea trei sau poate patru ani — nu văzuse atîta ploaie. Zile, zile, zile în şir.

„Dacă măcar aş fi fost acasă la Pooh — se gîndea el, uitîndu—se pe fereastră — sau acasă la Cristofor Robin, sau acasă la Iepurilă, cînd a început ploaia, ar fi avut cine să—mi ţină de urît, în loc să stau singur aici fără să fac altceva decît să mă—ntreb cînd o să înceteze." Şi îşi închipuia cum, aflîndu—se în tovărăşia lui Pooh, i—ar fi spus:

—Ai văzut vreodată atîta ploaie, Pooh? Şi Pooh i—ar fi răspuns:

—E—ngrozitor Guiţ, nu—i aşa? Şi Guiţ ar fi zis iar:

—Mă—ntreb cum o fi prin părţile unde locuieşte Cristofor Robin.

Şi Pooh ar fi spus:

—Îmi închipui că la bietul nostru prieten Iepurilă apele revărsate au acoperit totul.

Ar fi fost tare plăcut să stai aşa de vorbă, căci, într—adevăr, n—are nici un rost să trăieşti evenimente atît de neobişnuite cum sînt potopurile, dacă nu poţi discuta cu nimeni.

Fiindcă, la drept vorbind, erau întîmplător neobişnuite, nu glumă. Micile şanţuri uscate în care Guiţ rîma atît de des se preschimbaseră în pîraie, pîrîiaşele în care se bălăcea deveniseră puhoaie, rîul, pe ale cărui maluri povîrnite se jucaseră voioşi, ieşise din albie şi acoperea întinderi aşa de mari, încît Guiţ

începea să se teamă ca nu cumva să năvălească în curînd si—n căsuţa lui.

„E cam îngrijorător — îşi spuse — să fii un animal foarte mic şi înconjurat jur împrejur de ape. Cristofor Robin şi Pooh pot să scape caţărîndu—se în copaci, Kanga poate scăpa sărind, Iepurilă poate scăpa săpîndu—şi o vizuină, Buha poate scăpa zburînd, Iior poate scăpa făcînd... făcînd atîta gălăgie, pînă îi vine cineva în ajutor. Numai eu stau aici împresurat de ape şi nu pot face nimic."

Ploua necontenit şi, în fiecare zi, apa creştea puţin cîte puţin, astfel că ajunsese aproape de fereastra lui Guiţ... iar el tot nu făcuse nimic.

„Uită—te la Pooh — cugeta Guiţ. Pooh n—are multă minte, însă niciodată nu i se—ntîmplă nimic rău. Face prostii care ies bine. Uită—te la Buhă. Buha n—are chiar ceea ce se cheamă minte, dar ştie multe lucruri. Ea ar şti ce trebuie să faci cînd eşti înconjurat de ape. Uită—te la Iepurilă. El n—a învăţat din cărţi, dar poate întotdeauna să născocească un plan bine chibzuit. Uită—te la Kanga. Nu—i deşteaptă, nu, nu e, însă ar fi atît de îngrijorată din pricina lui Ru, încît ar găsi la iuţeală o soluţie, fără măcar să stea pe gînduri. Şi—apoi uită—te la Iior. Iior se simte, oricum, aşa de nenorocit, că nici nu s—ar sinchisi. Dar mă—ntreb ce—ar face Cristofor Robin în împrejurarea asta?"

Şi—atunci îşi aminti deodată de—o poveste pe care i—o spusese Cristofor Robin. Era vorba acolo despre un om de pe—o insulă pustie, care scrisese ceva într—o sticlă şi—o azvîrlise în apă. Şi Guiţ se gîndi că dacă scrie şi el ceva într—o sticlă şi—o aruncă în apă, poate că cineva o să vină să—l scape!

Aşadar, plecă de la fereastră şi se apucă să scotocească prin casă, în partea unde apa încă nu intrase; în cele din urmă găsi un creion, o bucăţică de hîrtie uscată şi o sticlă cu dop. Scrise deci pe o parte a hîrtiei:

AJUTOR!
CUIŢ (EU)
iar pe cealaltă parte:
SÎNT *EV*, *CUIŢ*, AJUTOR, AJUTOR!

Apoi puse hîrtia în sticlă, înfundă dopul cît du tu de tare, se aplecă pe fereastră cît putu fără să cadă şi aruncă — plici! — cît putu le departe sticla, care, curînd după aceea, ieşi din nou deasupra undelor. Guiţ o urmări cum pluteşte încet spre zare, pînă cînd îl durură ochii de—atîta privit. Uneori i se părea zăreşte sticla, alteori că e doar o încreţitură a apei la care se uită ţintă. Şi deodată îşi dădu seama că n—o s—o mai vadă niciodată si :ă făcuse tot ce—i stătuse în putinţă pentru a se salva.

„Aşadar, de—acum încolo — cugetă el — altcineva va trebui să facă ceva şi sper c—o să se grăbească, fiindcă, dacă nu, va trebui să înot, ceea ce nu pot, deci sper că se va grăbi." Pe urmă scoase un oftat lung şi spuse:

— Aş dori să fie şi Pooh aici. E mult mai plăcut în doi.

....

Cînd a început să plouă, Pooh dormea dus. Ploua, ploua, şi iar ploua, şi el dormea, dormea, şi iar dormea. Pentru el, fusese o zi tare obositoare. Vă aduceţi aminte cum a descoperit Cercul Polar. Ei bine, după această ispravă s—a simţit atît de mîndru, încît l—a întrebat pe Cristofor Robin dacă nu mai sînt şi alte cercuri polare, dintre acelea pe care urşii cu minte puţină le—ar putea descoperi.

—Mai e un Cerc Polar la sud — îi spuse Cristofor Robin — şi cred că mai sînt şi la est, şi la vest, cu toate că oamenilor nu le place să vorbească despre ele.

Cînd auzi această veste, Pooh nu—şi mai încăpu în piele de bucurie şi lăsă să se înţeleagă că ar trebui făcută o *expotiţie* pentru descoperirea Polului Est. Dar Cristofor Robin se gîndise la altă treabă, pe care voia s—o pună la cale cu Kanga. Aşa că Pooh s—a dus sigur să caute Polul Est. Nu mai ţin minte că l—a descoperit sau nu, ştiu însă că era atît de obosit cînd s—a întors acasă, încît, la mijlocul mesei — după ce a stat la masă ar foarte puţin timp, mai bine de o jumate de oră — l—a doborît somnul stînd pe scaun; si a dormit, si a dormit, si a dormit buştean.

Deodată începu să viseze. Se făcea că se lă la Polul Est, care era un cerc polar foarte riguros, cu cea mai rece zăpadă şi cu cea ii rece gheaţă. Pooh îşi găsi un culcuş într—un ip de albine, dar vezi că stupul nu era destul de larg ca să—i încapă şi picioarele, sa că trebui să le lase afară. Și *nebăstuici* sălbatice, cum sînt cele care locuiesc la Polul Est, veneau și—i smulgeau cu botul toată lana de pe labele dinapoi ca să facă cuiburi intru puii lor. Şi pe măsură ce îi jupuiau lana, picioarele i se răceau din ce în ce mai tare, pînă cînd ursuleţul se deşteptă strigînd: ″Au!″

Şi iată că se trezi pe scaunul lui, cu picioarele în apă, înconjurat de apă jur împrejur.

El porni spre uşă, stropind în toate părţile, și privi afară.

—Nu—i de glumit! zise. Trebuie să mă salvez.

Aşa că luă cu sine cea mai mare oala cu miere şi se salvă pe o creangă groasă din copacul său, care se afla mult deasupra apei. Apoi coborî din nou şi se salvă cu altă oală... şi cînd operaţia de salvare luă sfîrşit, Pooh şedea pe cracă, bălăbănindu—şi picioarele, iar lîngă el se aflau zece oale cu miere.

După două zile, Pooh şedea tot acolo pe creanga sa, dînd din picioare, iar lîngă el se aflau patru oale cu miere. După trei zile, Pooh şedea tot acolo pe creangă, dînd din picioare, şi lîngă el se afla o oală cu miere.

După patru zile, Pooh şedea tot acolo... Şi în dimineaţa celei de a patra zi, sticla lui Guiţ trecu plutind prin preajma lui. Şi Pooh, strigînd în gura mare „Miere!", sări în apă, înhaţă sticla şi se luptă să ajungă napoi la copacul său.

—La naiba! spuse el, cînd o deschise.

Toată baia a fost degeaba. Ce—o fi căutînd aici bucăţică de hîrtie?

O scoase şi se uită la ea.

—E un *misagiu* — îşi zise el. Iată ce e! Şi litera asta e un „P", da, da, aşa—i, şi „P" vrea să zică Pooh prin urmare, e un *misagiu* foarte însemnat pentru mine şi eu nu ştiu să—l citesc. Trebuie să—l găsesc pe Cristofor Robin, sau pe Buhă, sau pe Guiţ, pe unul dintre aceşti cititori deştepţi care pot citi ce scrie, şi ei o să—mi spună ce—i în *misagiu*. Numai că nu ştiu să înot. La naiba!

Atunci îi veni o idee, şi cred că pentru un urs cu foarte puţină minte era o idee bună. El chibzui astfel:

—Dacă o sticlă poate pluti, poate pluti şi—o oală, şi dacă o oală pluteşte, mă pot sui şi cu pe ea, dacă—i o oală foarte mare.

Aşa că luă oala cea mai mare şi—o astupă bine.

—Orice barcă trebuie să aibă un nume — şi spuse. Aşadar, pe—a mea o s—o cheme „Ursul plutitor".

Şi cu aceste cuvinte, îşi lăsă barca pe apă şi sări după ea. Cîtva timp nu s—ar fi putut une cu siguranţă cine va fi deasupra: Pooh u „Ursul plutitor"? Dar după ce încercă o dată sau de două ori să stea cînd într—un fel, cînd într—altul, Pooh încalecă triumfător pe ”Ursul plutitor", vîslind straşnic din picioare.

....

Cristofor Robin stătea chiar la capătul pădurii.

Ploua, ploua, ploua întruna, dar apa nu jungea pînă la locuinţa lui. Era mai curînd plăcut să priveşti jos, în vale, şi să vezi de jur împrejur numai apă. Dar ploua aşa de tare, încît băiatul şedea în casă cea mai mare parte , timpului şi se gîndea ba la una, ba la alta.

Dimineaţa ieşea cu umbrela şi punea un băţ pînă unde crescuse apa, iar în dimineaţa urmatoare se ducea şi nu mai zărea băţul, işa că înfigea alt băţ şi—apoi se—ntorcea acasă şi de fiecare dată avea de făcut un drum mai scurt decît în ajun.

În dimineaţa celei de a cincea zile văzu apă de jur împrejur şi ştiu că, pentru prima oară în viaţă, se află pe—o adevărată insulă, ceea ce era cu totul neobişnuit. Tot în dimineaţa aceea, Buha veni în zbor pe deasupra apei, să—i spună „bună ziua" prietenului ei Cristofor Robin.

—Ce zici, Buha — o întîmpină Cristofor Robin — nu—i hazliu? Sînt pe—o insulă.

—În ultimul timp, condiţiile atmosferice au fost foarte nefavorabile — îi răspunse Buha.

—Ce—au fost?

—A plouat — îl lămuri Buha.

—Da — încuviinţă Cristofor Robin. A plouat.

—Nivelul inundaţiilor a atins un indice fără precedent.

—Pe cine?

—E foarte multă apă—mprejur — îl lămuri Buha.

—Da, este — răspunse Cristofor Robin.

—Totuşi, perspectivele vor deveni în scurt timp mai favorabile. Din moment în moment...

—L—ai văzut pe Pooh?

—Nu. Din moment în moment...

—Sper că e bine — spuse Cristofor Robin. M—am tot întrebat ce face. Şi nădăjduiesc că Guiţ e cu el. Crezi că—s bine sănătoşi, Buhă?

—Nădăjduiesc că da. După cum îţi dai bine seama, din moment în moment...

—Du—te, te rog, şi vezi, Buhă! Pentru că Pooh n—are prea multă minte şi ar putea face o prostie, şi eu

îl iubesc aşa de mult, Buha. Îţi dai seama, nu, Bubă?
—Bine — răspunse Buha. Mă duc. Și își luă zborul. După cîteva clipe se—ntoarse.
—Pooh nu—i acolo — îl vesti ea.
—Nu—i acolo?
—A fost acolo. A stat pe o creangă în copacul său, afară din casă, cu nouă oale de miere. Dar acum nu—i acolo.
—Vai, Pooh! strigă Cristofor Robin. Unde eşti?
—Aici, iată—mă—s! se auzi un mormăit în spatele lui.
—Pooh!

Și se aruncară unul în braţele celuilalt.
—Cum ai ajuns aici, Pooh? întrebă Cristofor Robin cînd fu din nou în stare să vorbească.
—Cu barca mea ! se făli Pooh. Am un *misagiu* însemnat care mi—a fost trimis într—o sticlă; şi, fiindcă mi—a intrat apă în ochi, nu l—am putut citi, aşa că ţi l—am adus cu barca mea!

Rostind aceste cuvinte semeţe, îi dădu *misagiul* lui Cristofor Robin.
—Dar e de la Guiţ! strigă Cristofor Robin după ce—l citi.
—Nu spune nimic despre Pooh? întrebă ursul, uitîndu—se peste umărul băiatului.

Cristofor Robin citi mesajul cu glas tare.
—O, toate literele astea sînt despre Guiţ? Am crezut că sînt despre Pooh.
—Trebuie să—l salvăm numaidecât! Am crezut că—i împreună cu tine, Pooh. Buhă**,** l—ai putea lua în spate?
—Nu cred — răspunse Buha, după ce cugetă adînc. Mă—ndoiesc că am muşchii dorsali necesari...
—Atunci vrei să zbori *imediat* la el si să—i spui că venim să—l salvăm? Iar Pooh şi cu mine o să chibzuim cum să facem şi—o să sosim cît mai repede cu putinţă. O, Buhă, te rog, nu vorbi, hai, du—te iute!

Tot gîndindu—se să mai spună ceva, Buha îşi luă zborul.
—Și—acum Pooh, unde ţi—e barca? întrebă Cristofor Robin.
—Ar fi fost mai bine să—ţi spun — începu Pooh în timp ce coborau spre malul insulei — că nu—i chiar o barcă obişnuită. Uneori e o barcă, alteori e mai degrabă un accident. Depinde.
—Depinde de ce?
—Depinde dacă sînt deasupra ei sau sub ea.
—Aha! Ei bine, unde este?
—Acolo! zise Pooh, arătînd mîndru spre „Ursul plutitor".

Nu era tocmai ceea ce îşi închipuise Cristofor Robin. Şi cu cît se uita mai mult la ea, cu atît îşi dădea mai bine seama ce urs viteaz şi deştept era Pooh. Iar cu cît Cristofor Robin era mai pătruns de acest lucru, cu atît Pooh pleca mai modest ochii în pămînt şi încerca să arate că el nu—i aşa.
—Dar barca ta e prea mică pentru noi amîndoi — rosti mîhnit Cristofor Robin.
—Pentru trei, dacă—l socotim şi pe Guiţ.
—Da, ai dreptate, asta o face şi mai mică. O, Pooh, ursule, ce—i de făcut?

Și—atunci ursul acesta, Pooh, Winnie Pooh — ursuleţul, P.C.G. (Prieten cu Guiţ), T.L.I. (Tovarăşul lui Iepurilă), D.A.C.P.. (Descoperitor al Cercului Polar), S.L.I. şi G.A.C. (Sprijinul lui Iior şi Găsitor al Cozii) — de fapt însuşi Pooh, în carne şi oase — spvse ceva atît de înţelept, încît Cristofor Robin îl privi înmărmurit, cu ochii mari şi gura căscată, întreb în du—se dacă era într—adevăr Ursul cu foarte puţină minte pe care—l cunoştea şi—l iubea de—atîta vreme.
—Putem merge cu umbreluţa ta — zise Pooh.
—?
—Putem merge cu umbreluţa ta — zise Pooh.
—??
—Putem merge cu umbreluţa ta — zise Pooh.
—!!!!!

Deodată Cristofor Robin îşi dădu seama că puteau, într—adevăr.

Îşi deschise umbrela şi o puse în apă cu vîrful în jos. Plutea, dar se clătina. Pooh se urcă în ea. Şi

tocmai se pregătea să spună că totu—i în ordine, cînd băgă de seamă că nu e. Aşa că, după ce înghiţi puţină apă, ceea ce nu dorea clin toată inima, plescăind cu picioarele prin apă, se înapoie la Cristofor Robin.

Apoi se urcară amîndoi odată în umbrelă şi umbrela nu se mai clătină.

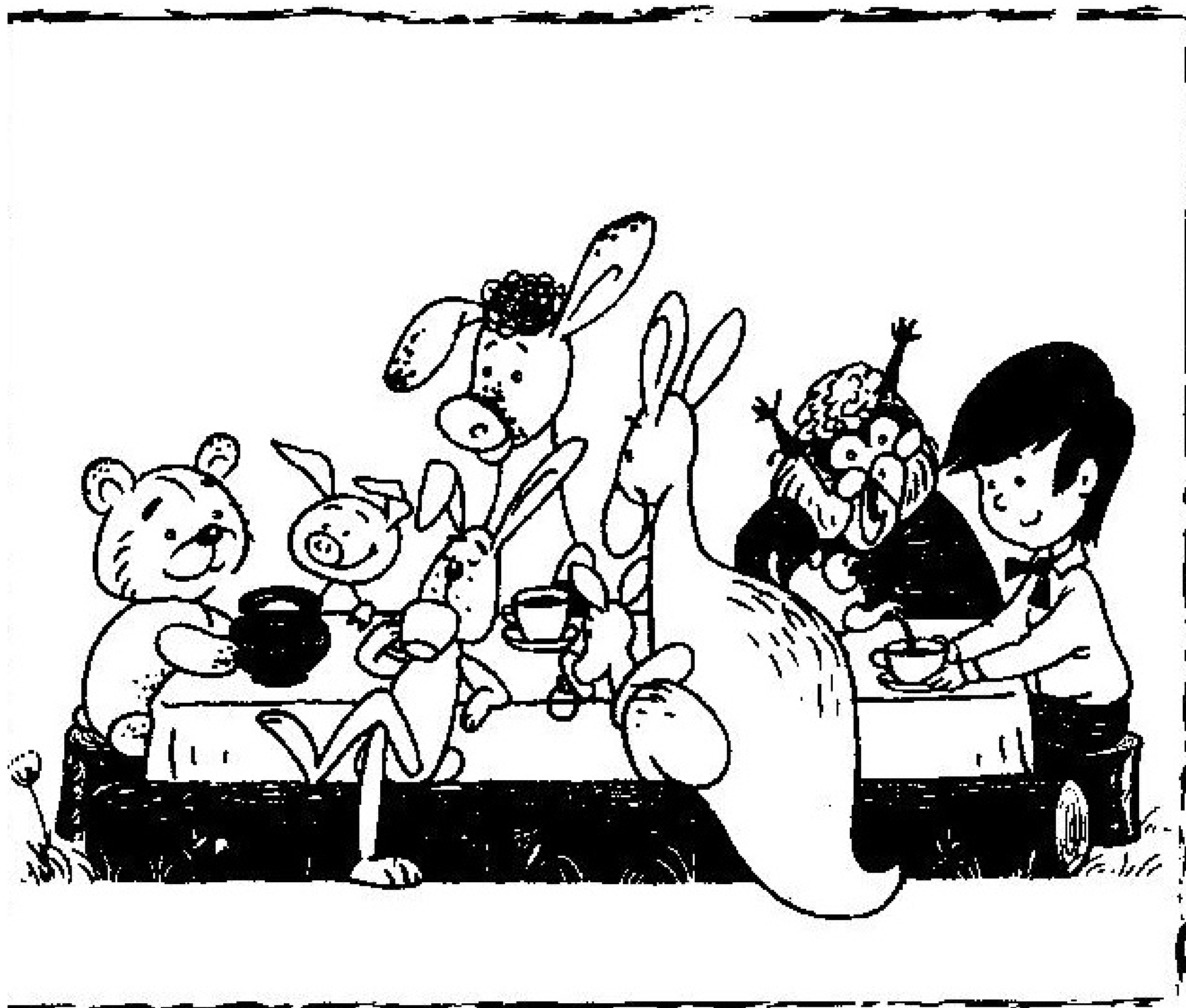
—Barca în care plutim o să se cheme „Mintea lui Pooh" — spuse Cristofor Robin.

Şi „Mintea lui Pooh" porni îndată spre sud—vest, rotindu—se cu multă graţie.

Vă închipuiţi bucuria lui Guiţ, cînd, în cele din urmă, zări vaporul care se îndrepta spre el. După ani şi ani de la această întîmplare, îi mai făcea plăcere să creadă că a trecut printr—o foarte mare primejdie în timpul groaznicului potop. Dar, de fapt, singura primejdie care îl pândise, într—adevăr, a fost în ultima jumătate de oră a prizonieratului său. Buha, zburînd pînă la el, s—a aşezat pe o creangă a copacului, să—i dea curaj, şi a început să—i îndruge o foarte lungă poveste despre o mătuşă care ouase din greşeală un ou de pescăruş, şi povestea nu se mai sfîrşea — cam ca fraza asta — pînă cînd Guiţ, care asculta, fără prea mare speranţă, aplecat peste prichiciul ferestrei, a aţipit şi, fireşte, a alunecat încet afară, gata să cadă în apă, rămînînd atîrnat doar de degetele de la picioare. Din fericire, în acea clipă Buha scoase un ţipăt puternic, care, de fapt, făcea parte din povestire, vrînd astfel să arate ce spusese mătuşa, şi îl trezi pe Guiţ, iar acesta abia avu timp să se arunce înapoi, punîndu—se în siguranţă, şi să zică: — Ce interesant! Şi cum s—a descurcat?...

Închipuiţi—vă bucuria lui cînd, în cele din urmă, a zărit vaporul „Mintea lui Pooh" (căpitan C. Robin, secund P. Urs) venind pe mare să—l salveze...

Şi cum ăsta—i, într—adevăr, sfîrşitul poveştii şi sînt foarte obosit după ultima frază, cred că am să mă opresc aici.

Capitolul X.ÎN CARE CRISTOFOR ROBIN DĂ O PETRECERE ÎN CINSTEA LUI POOH ȘI NOI NE LUAM RĂMAS BUN

Într—o zi, cînd soarele se—ntorsese deasupra pădurii, aducînd cu sine miresme de mai, şi cînd toate pîraiele pădurii şerpuiau cu zvon de clopoţei regăsindu—şi fericite drăgălaşa lor înfăţişare, iar ochiurile de ape stăteau culcate si visau la viața ne care o văzuseră si la marile isprăvi care le—nfăptuiseră, şi cînd în căldura si liniştea codrului cucul îşi înălţa cu grijă glasul, ascultîndu—şi—l apoi să vadă de—i place, în timp ce porumbeii sălbatici se tînguiau dulce în felul lor leneş şi nepăsător, zicînd că—i vina celuilalt, dar că nu—i nimic — într—o asemenea zi, Cristofor Robin scoase un fluierat anume și Buha ieși în zbor din pădurea de o sută de acri să afle ce doreşte.

—Buhă, vreau să dau o petrecere — spuse Cristofor Robin.

—Ce spui, nu zău? zise Buha.

—Şi trebuie să fie o petrecere deosebită, fiindcă e dată pentru cele ce—a făcut Pooh cînd a făcut ce—a făcut ca să—l salveze pe Guiţ de potop.

—Aha! Va să zică pentru asta este, da? se dumiri Buha.

—Da, aşa că te rog să—l vesteşti cît poţi de repede pe Pooh şi pe toţi ceilalţi, fiindcă o să aibă loc mîine.

—O, o să aibă loc, nu? Încuviinţă plină de negrăită bunăvoinţă Buha.

—Deci ai să fii aşa de bună să te duci să—i vesteşti, Buhă?

Buha se strădui să cugete la un lucru foarte înţelept, pe care să—l rostească, dar nu fu în stare, aşa că zbură să le dea de ştire celorlalţi.

Şi prima persoană căreia îi împărtăşi vestea a fost Pooh.
—Pooh, Cristofor Robin dă o petrecere — îi spuse ea.
—O ! exclamă Pooh. Apoi, văz în d că Buha aşteaptă să mai spună şi altceva, grăi: O să fie şi prăjiturele de—alea cu glazură trandafirie?

Buha simţi că—i mai prejos de demnitatea ei să vorbească despre prăjiturele cu glazură trandafirie, aşa că—i repetă întocmai lui Pooh cuvintele prietenului lor Cristofor Robin, după care îşi luă zborul spre Iior.

„O petrecere în cinstea mea? se gîndi Pooh. Grozav!"

Şi începu să se întrebe dacă toate celelalte animale vor fi aflat că este o petrecere dată anume pentru Pooh şi dacă le—o fi povestit Cristofor Robin despre „Ursul plutitor" şi „Mintea lui Pooh" şi despre toate vapoarele inventate şi conduse de el. Pe urmă se gîndi în sinea lui ce groaznic ar fi dacă toată lumea ar fi uitat de ele şi dacă nimeni n—ar şti pentru ce se dă petrecerea. Şi cu cît se gîndea mai mult, cu atît în capul său petrecerea se transforma într—un talmeş—balmeş, întocmai ca într—un vis urît unde toate merg de—a—ndoaselea. Şi visul începu să—i hîrîie prin minte pînă ce deveni un soi de cîntecel. Era:

Cîntecul neliniştii lui Pooh

Pentru Pooh, de trei ori ura! Foarte bine!
(Pentru cine?)
Pentru Pooh, salut, salut!
(Da' ce—a făcut?)
Că... știți, am crezut...
Pe—amicul său de—o baie l—a scăpat
Pentru Urs, noroc! (în care loc?) *Noroc !*
Nicicînd n—a înotat
Şi totuşi l—a salvat.
(Cine—a salvat pe cine?)
Ah! Ascultaţi mai bine!
De Pooh vorbesc așa! (Cine era?)
Să vi—l prezint, iertaţi, am cam uitat:

Pooh era un urs c—o minte luminată.
(Mai spune înc—o dată)
C—o minte luminată.
(Luminată ce era?)
Cu zece mînca
Şi nu ştiu, înota au ba,
Dar s—a urcat pe ceva plutitor,
Pe—un fel de vapor
(Ce spune? Ce vor?)
Ei, pe—un fel de urcior.
Deci, bravo, bravo, de trei ori!
(Deci să—i urăm de trei ori)
Aibă ani mulţi şi fără nori,
Avere, sănătate şi onoare.
Pentru Pooh de trei ori ura!
(Cine era?)
Pentru Pooh, salut!
(De ce, ce—a făcut?)
Pentru minunatul Winnie Pooh să ciocnim!
(Cineva să—mi spună despre cine vorbim?)

În timp ce în mintea lui Pooh se petreceau toate astea, Buha vorbea cu Iior.

—Iior, Cristofor Robin dă o petrecere — spuse Buha.
—Foarte interesant — îi răspunse Iior. Bănuiesc că mie o să—mi trimită rămăşiţele mesei, căzute pe jos şi călcate—n picioare.
Drăguţ şi prevenitor, n—am ce zice! Nu face nimic, pentru puţin !
—Am o invitaţie pentru tine.
—Ce gust are?
—O invitaţie.
—Da, am auzit. Cui i—a picat din farfurie?
—Greşeşti. Nu—i nimic de mîncare. Te cheamă la petrecere. Mîine.
Iior clătină încet din cap:
—Îl cauţi desigur pe Guiţ. Micuţul ăla cu urechile ciulite. Guiţ e numele lui. Am să—i spun.
—Nu, nu! strigă Buha, aproape ieşindu—şi din fire. Pe tine te cheamă.
—Eşti sigură?
—Bineînţeles că sînt sigură. Cristofor Robin mi—a spus: „Pe toți să—i vesteşti! Pe toţi".
—Pe toţi în afară de Iior?
—Pe toti — zise morocănoasă Buha.
—Ah! se miră Iior. O greşeală, fără doar şi poate că—i o greşeală, dar oricum o fi, am să vin. Numai că, dacă plouă, să nu ziceţi că—i din vina mea.
Însă n—a plouat. Cristofor Robin făcuse o masă lungă din cîteva scînduri lungi şi toţi s—au aşezat în jurul ei. Cristofor Robin se afla la un cap al mesei, Pooh la celălalt, şi între ei stăteau, de o parte, Buha, Iior şi Guiţ, iar de alta, Iepurilă, Ru şi Kanga. Şi toţi prietenii şi neamurile lui Iepurilă se întinseseră pe iarbă şi aşteptau, fără a—şi pierde nădejdea, ca cineva să le vorbească sau să lase să pice ceva pe jos, sau să—i întrebe cît e ceasul.
Pentru Ru era prima petrecere la care lua parte şi micuţul se dovedea plin de neastîmpăr. De cum se aşezaseră, lui nu—i mai tăcuse gura.
—Salutare, Pooh! ţipă el.
—Salutare, Ru! îi răspunse Pooh.
Ru ţopăi cîteva clipe pe scaunul lui, pe urmă începu din nou:
—Salutare, Guiţ!
Guiţ îi făcu semn cu laba, fiind prea ocupat ca să mai poată zice ceva.
—Salutare, Iior! strigă Ru. Iior clătină ursuz din cap:
—În curînd o să plouă. Să vezi c—o să plouă.
Ru se uită să vadă dacă plouă, şi cum nu ploua, spuse:
—Salutare, Buhă!
Şi Buha răspunse cît se poate de drăguţ:
—Salutare, micul meu prieten! şi—i povesti mai departe lui Cristofor Robin despre un accident ce era gata să i se întîmple uneia dintre cunoştinţele ei, de care Cristofor Robin nu auzise niciodată.
Kanga îl învăţa pe Ru:
—Întîi bea—ţi laptele, puiule, şi—apoi vorbeşte.
Aşa că Ru, care—şi sorbea laptele, încercă să spună că poate să le facă pe amîndouă odată... dar după aceea trebui să fie vreme îndelungată bătut pe spate şi uscat.
După ce mîncară aproape cu toţii pc săturate, Cristofor Robin lovi cu linguriţa în masă şi lumea încetă să mai pălăvrăgească, păstrînd o tăcere desăvîrşită, în afară de Ru, care tocmai atunci, după un lung şi puternic acces de sughiţuri, se străduia să maimuţărească pe una din rubedeniile lui Iepurilă.
—Această petrecere — rosti Cristofor Robin — este o petrecere dată pentru ceea ce a făcut cineva, şi noi, cu toţii, ştim cine a fost acela, şi asta—i petrecerea lui, fiindcă a făcut ce—a făcut, şi eu i—am adus un dar. Iată—l. Apoi se opri puţin și şopti: Unde este?
În timp ce Cristofor Robin căuta darul, Iior tuşi ca să atragă atenţia şi începu să vorbească:
—Prieteni, fără excepţie — glăsui el — e o mare plăcere, sau mai bine zis, cel puţin pînă acum a fost o mare plăcere să vă văd la petrecerea mea. Ce—am făcut, nu—i lucru mare. Oricare dintre voi... afară de Iepurilă, şi Buha, şi Kanga... s—ar fi purtat la fel ca mine. Ah, şi—afară de Pooh. În ce—i priveşte pe Guiţ şi pe Ru, nu i—am pomenit deoarece sînt, oricum, prea mici pentru o faptă ca asta. Aşa că oricare dintre voi s—ar fi purtat la fel. Dar s—a întîmplat să fiu eu acela. Cred că nu—i nevoie să mai spun că

n—am pornit cu gîndul să capăt ceea ce Cristofor Robin caută acum — (şi ducînd piciorul dinainte la gură, şopti tare: „Vezi sub masă") — cînd am făcut ce—am făcut, ci fiindcă am simţit că trebuie cu orice preţ să fiu de folos. Simt că trebuie cu toţii...
—Hu—up! zise Ru fără să vrea.
—Ru, puiule! îl dojeni Kanga.
—Eu am făcut aşa? întrebă Ru, puţin mirat.
—Despre ce vorbeşte Iior? îl întrebă în şoaptă Guiţ pe Pooh.
—Nu ştiu — răspunse Pooh, destul de mîhnit.
—Eu credeam că petrecerea—i a ta!
—Şi eu am crezut... *cîndva.* Dar se vede treaba că nu—i.
—Aş fi vrut să fie mai curînd a ta decît a lui Iior — îl încredința Guiț.
—Si eu — oftă Pooh.
—Hi—hup! făcu din nou Ru.
—AȘA CUM SPUNEAM — urmă Iior, tare şi răspicat — aşa cum spuneam cînd am fost întrerupt de felurite zgomote puternice, simt că...
—Iată—l ! strigă Cristofor Robin, bucuros. Dă—i—l lui Pooh cel prostuţ. E pentru Pooh.
Pentru Pooh?! se miră Iior.
— Sigur că da. Ursul cel mai bun din întreaga lume.
—Ar fi trebuit să—mi închipui rosti Iior. La urma urmei, nu mă pot plînge. Am eu prietenii mei! Unu din ci abia ieri a catadicsit să—mi vorbească. Şi nu mai ştiu clacă era săptămâna trecută sau cea dinainte, cînd Iepurilă s—a ciocnit de mine, şi tot el a zis: „La naiba!" Aşa merge roata lumii. Totdeauna trebuie să se—ntîmple ceva.

Nimeni nu—l asculta, căci toţi strigau în acelaşi timp: „Desfă—l, Pooh!" „Ce—o fi înăuntru, Pooh?" „Eu ştiu ce e!" „Nu, nu—l desface i" şi alte sfaturi la fel de folositoare.

Pooh s—a grăbit, fireşte, să despacheteze darul cît mai repede, dar fără să taie sfoara, fiindcă nu se ştie niciodată cînd ai nevoie de o sfoară. Şi pînă la urmă darul fu despachetat.

Cînd Pooh văzu ce era înăuntru, mai—mai să cadă jos de bucurie. Era o cutie de creioane specială. în ea se aflau creioane cu marca U pentru Urs, creioane U.S. (Urs Salvator) şi creioane cu marca U.V. (Urs Viteaz). De asemenea şi un cuţitaş de ascuţit creioanele, şi o gumă să ştergi cu ea orice greşeală, şi o linie de tras linii pentru cuvintele care o iau razna, si linia era gradată, ca să știi citi toii are orice lucru pe lumea asta; şi se mai găseau şi Creioane Albastre, si Creioane Roşii, si Creioane Verzi, ea să spui anume lucruri in albastru, în roşu şi în verde. Aceste obiecte drăgălaşe erau puse fiecare într—o mică despărţitură a cutiei speciale ce se închidea cu un „clic" cînd trînteai capacul. Şi toate erau pentru Pooh!
— O ! strigă Pooh, încîntat.
—O, Pooh! strigară toţi, afară de Iior.
—Mulţumesc! mormăi Pooh.

Iior însă îşi spunea: „Ia, nişte fleacuri de scris! Creioane şi tot ce mai e acolo. După mine, sînt la prea mare preţ. Fleacuri! Nu—s bune de nimic!"

Mai tîrziu, după ce mulţumiră şi—şi luară cu toţii rămas bun de la Cristofor, Robin, Pooh şi Guiţ plecară împreună acasă, cufundaţi în gînduri. Şi—n seara aurie, merseră multă vreme alături în tăcere.
—Pooh, cînd te trezeşti dimineaţa, care—i primul lucra care—ţi vine în minte? îl întrebă într—un tîrziu Guiţ.
—Ce—am ds mîncare — răspunse Pooh. Dar ție ce—ți vine în minte, Guiț?
—Eu mă—ntreb: „Oare ce—o să mi se—ntîmple astăzi plăcut şi neaşteptat?"
Pooh încuviinţă gînditor din cap.
—E unul şi acelaşi lucru — zise el.
—Şi ce s—a mai întîmplat? întrebă Cristofor Robin.
—Cînd?
—A doua zi dimineaţa?
—Nu ştiu.
—Nu poţi să te gîndeşti şi să ne povesteşti altă dată, mie şi lui Pooh?
—Dacă vreţi aşa de mult să ştiţi...
—Pooh doreşte — spuse Cristofor Robin. Şi, oftînd adînc, îşi apucă ursul de picior

şi se îndreptă spre uşă, tîrîndu—l după el pe Winnie Pooh.

Cînd ajunse în prag se mai întoarse o dată şi mă întrebă:

—Vii să vezi cum fac baie?

—Poate — am răspuns.

—Cutia de creioane a lui Pooh era mai frumoasă ca a mea?

—Era la fel — i—am zis. El dădu din cap şi plecă.

O clipă mai tîrziu l—am auzit pe Winnie Ursuleţul, poc! poc! poc! urcînd scările în urma lui.